

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

Núria Güell

Paraules d'amor. Un assaig sobre les passions

2024

Paraules d'amor. Un assaig sobre les passions is a video essay based on the recital of love poems written and read by subjects who claim to have killed for love, a stage action that took place in April 2024. With the production of this action as its axis, the video essay proposes us to investigate the relationship between Western cultural productions around amorous passion and some of the consequences that these representations and discourses have on the reality of bodies, both singularly and institutionally.

Paraules d'amor. Un assaig sobre les passions es un videoensayo basado en el recital de poemas de amor escritos y leídos por sujetos que alegan haber matado por amor, acción escénica que se llevó a cabo en abril del 2024. Con la producción de esta acción como eje, el videoensayo nos propone investigar la relación entre las producciones culturales occidentales alrededor de la pasión amorosa y algunas de las consecuencias que estas representaciones y discursos tienen sobre lo real de los cuerpos, tanto en lo singular como en lo institucional.

Paraules d'amor. Un assaig sobre les passions és un videoassaig basat en el recital de poemes d'amor escrits i llegits per subjectes que al·leguen haver matat per amor, acció escènica que es va dur a terme a l'abril del 2024. Amb la producció d'aquesta acció com a eix, el videoassaig ens proposa investigar la relació entre les produccions culturals occidentals al voltant de la passió amorosa i algunes de les conseqüències que aquestes representacions i discursos tenen sobreallò real dels cossos, tant en allò singular com en allò institucional.

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

Paraules d'amor. Un assaig sobre les passions

2024

Video HD.

Stereo. Monocanal

51' 03"

Servicios Exquisitos

2023

Exquisite Services is a project conceived within the context of the art market. It is a gesture that involves certain underlying themes in the entire cultural industry: the artist as a product, as a brand, as a commodity. In the case of *Exquisite Services*, where a collector can purchase an appointment with the artist, it allows the artist to determine her own price, in a situation similar to the art market where the fragility of the value attributed to the work of the artists makes the artist's relationship with the resources she works with indeterminate. To do this, we start from an artist-client relationship where the desire of the collector is at play, but also the desire of the artist herself. In this context, the figure of the Geisha appears as a metaphor, but instead of engaging in an erotic exchange, the artist and the collector exchange knowledge.

Servicios Exquisitos es un proyecto concebido en función de un medio que tiene que ver con el mercado del arte. Es un gesto que pone en juego algunos temas implícitos en toda Industria cultural: el artista como producto, como marca, como mercancía. En el caso de *Servicios exquisitos*, en el que un coleccionista puede comprar una cita con la artista, ello permite a la artista ponerse el precio a sí misma, en una tesitura como la del mercado artístico donde la fragilidad del valor atorgado al trabajo de los autores hace que la relación de la artista con los recursos por los que trabaja sea indeterminada. Para hacerlo, partimos de una relación artista-cliente donde se pone en juego el deseo del coleccionista pero también el deseo de la misma artista. Ahí aparece como símil la figura de la Geisha, pero en vez de realizar un intercambio erótico, artista y coleccionista intercambian conocimiento.

Serveis Exquisits és un projecte concebut en funció d'un medi que té a veure amb el mercat de l'art. És un gest que posa en joc alguns temes implícits en tota indústria cultural: l'artista com a producte, com a marca, com a mercaderia. En el cas de *Serveis exquisits*, en què un col·leccionista pot comprar una cita amb l'artista, això permet a l'artista fixar el seu propi preu, en una situació com la del mercat artístic on la fragilitat del valor atorgat al treball dels autors fa que la relació de l'artista amb els recursos amb els quals treballa sigui indeterminada. Per fer-ho, partim d'una relació artista-client on es posa en joc el desig del col·leccionista però també el desig de l'artista mateixa. Apareix aquí com a símil la figura de la Geisha, però en lloc de realitzar un intercanvi eròtic, artista i col·leccionista intercanvien coneixement.

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

Servicios Exquisitos

2023

Video, laser printing on Winsor & Newton 220 gr. natural white watercolor paper, fine grain, cotton fibers (25%) and cellulose.

Bonus: 26,6 x 14,4 cm.

Video: 2' 2"

Unique piece

<i>Núria Güell, 2023</i> SERVICIOS EXQUISITOS Acceso exclusivo a la obra elegida por el interesado/a mediante la experiencia relatada directamente por la artista.		<i>Núria Güell, 2023</i> SERVICIOS EXQUISITOS Bono canjeable por un encuentro con Núria Güell. Durante el encuentro, la artista relatará la obra elegida partiendo de su propia experiencia, ofreciendo acceso a una materialización intangible y única a la obra.	
Titular del bono:	Entidad emisora del bono:	Comprador/a:	
<input type="text"/>	ADN galeria	<input type="text"/>	
NIF:	Obra objeto del encuentro:	NIF:	
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	
Obra objeto del encuentro:	Importe total:	Fecha:	Hora:
<input type="text"/>	1000 €	<input type="text"/>	<input type="text"/>
Importe del bono:	Lugar:	La fecha, hora y lugar del encuentro se tramitarán a través de la entidad emisora y se supeditarán a la disponibilidad de la artista. Los gastos del encuentro correrán a cargo de la persona que haga uso del bono.*	
1000 €	<input type="text"/>		
Firma del titular	Director ADN Galera	Firma del titular	Director ADN Galería
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Núria Güell
			Barcelona, a ... de de 20 ..

*Bono canjeable hasta los tres meses posteriores a la compra.

Servicios Exquisitos

2023

Laser printing on Winsor & Newton 220 gr. natural white watercolor paper, fine grain, cotton fibers (25%) and cellulose.

26,6 x 14,4 cm.

Edition of 50

51 statements y una demolición

2023

51 statements and a demolition shows all the projects by the artist completed to date in their most effective form, the narrative. This project consists of 51 descriptions of her works, printed, signed, and framed.

51 statements y una demolición muestra todos los proyectos de la artista realizados hasta la fecha en su forma más efectiva, el relato. Este proyecto se compone de 51 descripciones de sus obras, impresas, firmadas y enmarcadas.

51 statements i una demolició mostra tots els projectes de l'artista realitzats fins a la data en la seva forma més efectiva, el relat. Aquest projecte està compost per 51 descripcions de les seves obres, impreses, signades i enmarcades.

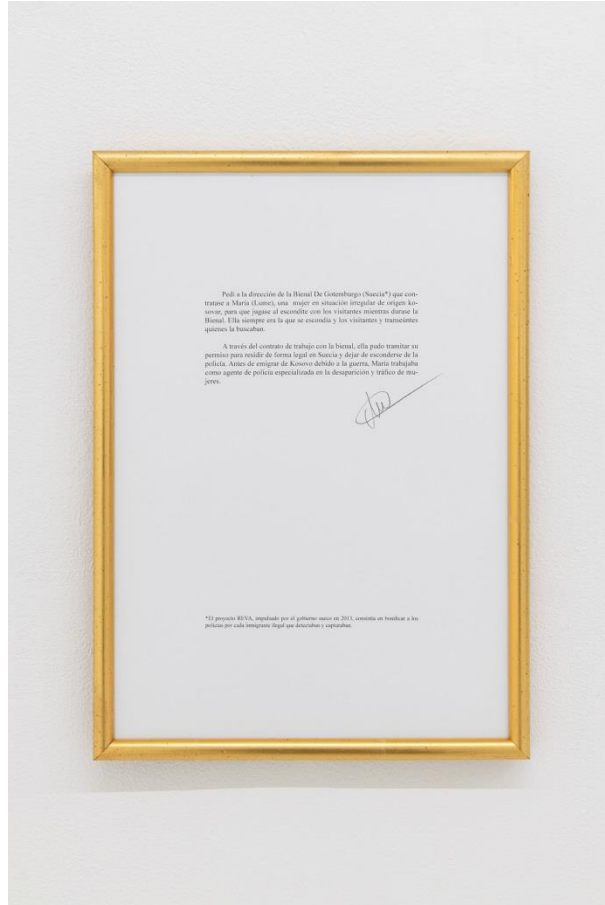
51 statements y una demolición

2023

Laser printing on paper, 3.5 mm cellular polypropylene, smooth bead-type moulding frames finished with gold leaf, Tru Vue 70% UVA optical glass.

51 parts: 44 x 32 cm. each.

Unique piece

51 statements y una demolición

2023

Laser printing on paper, 3.5 mm cellular polypropylene, smooth bead-type moulding frames finished with gold leaf, Tru Vue 70% UVA optical glass.

44 x 32 cm.

Edition of 3 + 1AP

La Mamá y la Puta. Un ensayo sobre la feminidad

2020-2022

Since the moment Núria Güell gave birth, she has been confronted with various opinions on how she should behave to meet the expectation of being considered an exemplary mother. Driven by recurrent public controversies surrounding the definition and delineation of the subject within feminism, she chose to immerse herself in a video-essay project with the aim of delving into the enigma of the feminine. Thus, the artist initiated a series of conversations with different women, starting with a prostitute with whom she had formed a friendship following her participation in "De Putas," a previous essay on masculinity. Two years later, the series of conversations would conclude with an encounter with her own mother.

Desde el momento en que Núria Güell dio a luz, se ha visto confrontada con diversas opiniones sobre la manera en que debería comportarse para cumplir con la expectativa de ser considerada una madre ejemplar. Impulsada por las recurrentes controversias públicas en torno a la definición y delimitación del sujeto dentro del feminismo, optó por sumergirse en un proyecto con formato de video-ensayo con el objetivo de profundizar en el enigma de lo femenino. Así, la artista inició una serie de conversaciones con diversas mujeres, que comenzó con una prostituta con la cual había entablado una amistad a raíz de su participación en "De Putas", un ensayo previo sobre la masculinidad. Dos años más tarde, la serie de conversaciones culminaría con un encuentro con su propia madre.

Des del moment en què Núria Güell va donar a llum, s'ha vist confrontada amb diverses opinions sobre com hauria de comportar-se per complir amb l'expectativa de ser considerada una mare exemplar. Impulsada per les recents controvèrsies públiques al voltant de la definició i delimitació del subjecte dins del feminisme, va optar per submergir-se en un projecte amb format de vídeo-assaig amb l'objectiu de aprofundir en l'enigma del femení. Així, l'artista va iniciar una sèrie de converses amb diverses dones, començant amb una prostituta amb la qual havia establert una amistat arran de la seva participació a "De Putas," un assaig anterior sobre la masculinitat. Dos anys més tard, la sèrie de converses culminaria amb una trobada amb la seva pròpia mare.

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

La Mamá y la Puta. Un ensayo sobre la feminidad

2020-2022

Video.

76' 52"

Edition of 5

The Poem

2022

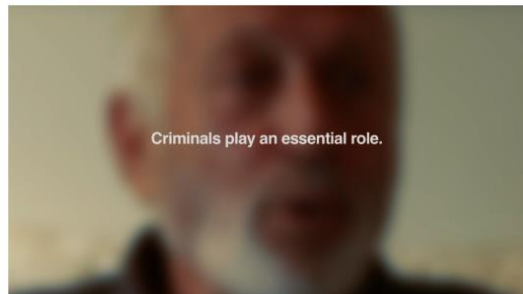
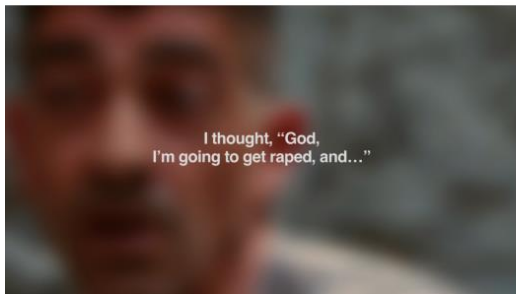
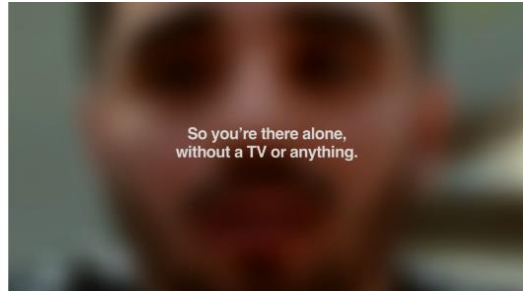
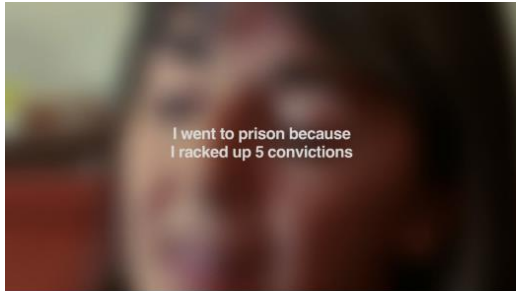
The Poem is a video-essay which analyses the role of the "criminal" and the penitentiary system in the governmental devices of the nation-state. This video-essay was made with the testimony of 7 former inmates who have served sentences in different correctional facilities in Spain.

The Poem es un videoensayo que analiza el rol del "delincuente" y el sistema penitenciario en los dispositivos de gobierno del Estado-nación. Este video-ensayo se realizó con el testimonio de 7 expresidarios que han cumplido condenas en diferentes centros penitenciarios de España.

The Poem és un videoassaig que analitza el paper del "delinqüent" i el sistema penitenciari en els dispositius de govern de l'Estat-nació. Aquest videoassaig es va realitzar amb el testimoni de 7 exreclusos que han complert condemnes en diferents centres penitenciaris d'Espanya.

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

The Poem

2022

Video

21' 19"

Edition of 5

941212144

2021

The artist set up an active land line connected to a prison in the lobby of a museum. A toll-free number was given to hundreds of prisoners across Spain so that they could speak directly to visitors, who were free to take the calls or not. Shortly after the opening, the prison authorities blocked the toll-free numbers. The reasons for the refusal are unknown, but we can deduce that the prison authority doesn't like that prisoners can express themselves publicly.

La artista instaló una línea telefónica activa conectada a una prisión en el vestíbulo de un museo. Se proporcionó un número gratuito a cientos de prisioneros en toda España para que pudieran hablar directamente con los visitantes, quienes eran libres de responder o no a las llamadas. Poco después de la apertura, las autoridades penitenciarias bloquearon los números gratuitos. Las razones del rechazo son desconocidas, pero podemos deducir que a la autoridad penitenciaria no le gusta que los prisioneros puedan expresarse públicamente.

L'artista va instal·lar una línia telefònica activa connectada a una presó en el vestíbul d'un museu. Es va proporcionar un número gratuït a centenars de presoners a tota Espanya perquè poguessin parlar directament amb els visitants, els quals eren lliures de respondre o no a les trucades. Poc després de la inauguració, les autoritats penitenciàries van bloquejar els números gratuïts. Les raons del rebuig són desconegudes, però podem deduir que a l'autoritat penitenciària no li agrada que els presoners puguin expressar-se públicament.

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

941212144

2021

Color photograph, letter to prisoners and two color photographs.

42 x 30 cm; 42 x 54,5 cm.

Edition of 5

Toda obra de arte es un delito no cometido

2021

The work consists of hiring ex-prisoners, who have served sentences for stealing objects of value and/or works of art, to work as museum security guards.

La obra consiste en contratar a personas ex-presidarias que hayan sido condenadas por delitos de robo de objetos de valor y/o obras de arte para que ejerzan de vigilantes de sala de la exposición.

La obra consisteix a contractar persones ex-recluses que hagin estat condemnades per delictes de robatori d'objectes de valor i/o obres d'art perquè exerceixin de vigilants de sala de l'exposició.

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

Toda obra de arte es un delito no cometido

2021

Color photograph, protocol instructions and museum guard badge.

42 x 42 cm; 42 x 54,5 cm.

Edition of 5

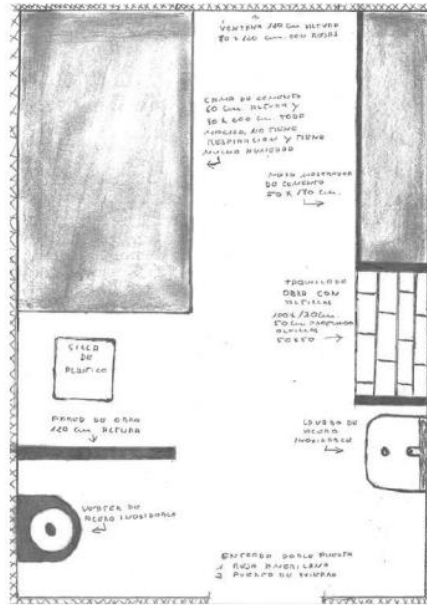
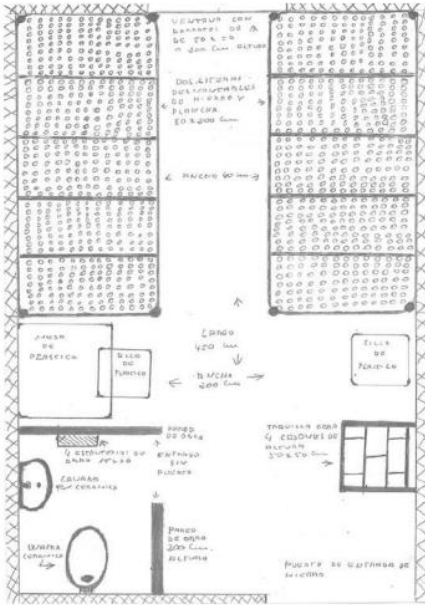
Ejercicios de confinamiento delegados

2021

The artist Núria Güell's friend, Amadeu, 61 years old, has spent a total of 28 years in various prisons in the Spanish state. For Amadeu, these 28 years represent almost half of his life. When, on the occasion of an exhibition, Núria Güell was invited to publish her confinement diary, she delegated this request to her friend. She asked Amadeu to draw from memory the different models of cells in which he had been confined. Amadeu accompanied the drawings with a brief description of the prison and the cell.

El amigo de la artista Núria Güell, Amadeu, de 61 años de edad, ha pasado un total de 28 años en diversas prisiones del Estado español. Para Amadeu, este período representa casi la mitad de su vida. Cuando, en ocasión de una exposición, invitaron a Núria Güell a publicar el diario de su confinamiento, ella delegó esta solicitud en su amigo. Le pidió a Amadeu que realizara de memoria dibujos de los distintos modelos de celda en los que había estado recluido. Amadeu acompañó los dibujos con una breve descripción de la prisión y la celda.

L'amic de l'artista Núria Güell, Amadeu, de 61 anys, ha passat un total de 28 anys en diverses presons de l'estat espanyol. Per a Amadeu, aquests 28 anys representen gairebé la meitat de la seva vida. Quan, amb motiu d'una exposició, van convidar Núria Güell a publicar el seu diari de confinament, ella va delegar aquesta sol·licitud en el seu amic. Li va demanar a Amadeu que dibuixés de memòria els diferents models de cel·la en què havia estat reclòs. Amadeu va acompanyar els dibuixos amb una breu descripció de la presó i la cel·la.

Ejercicios de confinamiento delegados

2021

6 prison cell drawings.

30 x 21 cm. each.

Unique piece

La banalidad del bien

2021

With this work the artist returned to the bosom of the Catholic Church to talk with the priest of her town parish, and with Sor xxxx, a YouTuber nun who gives catechesis classes on the Spanish Conferencia Episcopal's channel. Finally, taking into account the comments of the parish priests about her work, Güell decided to register with the Special Regime for Self-Employed Workers as a religious of the Catholic Church.

Con esta obra la artista regresó al seno de la Iglesia Católica para hablar con el sacerdote de su parroquia local y con Sor xxxx, una monja youtuber que imparte clases de catequesis en el canal de la Conferencia Episcopal Española. Finalmente, teniendo en cuenta los comentarios de los párrocos sobre su obra, Güell decidió inscribirse en el Régimen Especial de Trabajadores Autónomos como religiosa de la Iglesia Católica.

Amb aquesta obra l'artista va tornar al si de l'Església Catòlica per parlar amb el capellà de la seva parròquia local i amb Sor xxxx, una monja youtuber que dóna classes de catequesi al canal de la Conferència Episcopal Espanyola. Finalment, tenint en compte els comentaris dels capellans sobre la seva obra, Güell va decidir inscriure's en el Règim Especial de Treballadors Autònoms com a religiosa de l'Església Catòlica.

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

Porque hay artistas que...
incitan a ser mejores moralmente.

La banalidad del bien

2021

2 videos and documents.

Edition of 5

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

La banalidad del bien. Diptych

2021

Photograph and document framed.

Edition of 5

En el principio fue el verbo

2021-2023

This work is a devotional book where fragments of real statements and "missions" from museums and art centers are reproduced. A proof about how the official culture is permeated by redemptive and paternalistic concepts more typical of religion. So, the artist compiles fragments of institutional texts, found on various websites of contemporary art museums, in which they expose their socio-political commitments. Statements that are updated in line with the moral context of society and the time, and that mark the future of contemporary art in Spain.

Esta obra es un libro devocional donde se reproducen fragmentos de declaraciones reales y "misiones" de museos y centros de arte. Una prueba de cómo la cultura oficial está impregnada de conceptos redentores y paternalistas más propios de la religión. Así, la artista recopila fragmentos de textos institucionales, encontrados en varios sitios web de museos de arte contemporáneo, en los que exponen sus compromisos sociopolíticos. Declaraciones que se actualizan de acuerdo con el contexto moral de la sociedad y el tiempo, y que marcan el futuro del arte contemporáneo en España.

Aquesta obra és un llibre devocional on es reproduïxen fragments de declaracions reals i "missions" de museus i centres d'art. Una prova de com la cultura oficial està impregnada de conceptes redemptors i paternalistes més propis de la religió. Així, l'artista recopila fragments de textos institucionals, trobats en diversos llocs web de museus d'art contemporani, on exposen els seus compromisos sociopolítics. Declaracions que s'actualitzen d'acord amb el context moral de la societat i el temps, i que marquen el futur de l'art contemporani a Espanya.

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

En el principio fue el verbo. Devocionario

2021-2023

Devotional book.

Book: 110 x 63 x 18 mm; Base and dome: 28 x 14 x 14 cm.

Edition of 3

En el principio fue el verbo. Devocionario

2021-2023

Devotional book.

Book: 110 x 63 x 18 mm; Base and dome: 28 x 14 x 14 cm.

Edition of 3

El valor de la puresa

2019

In this work the artist gathers a set of objects, documents and audiovisual materials related to the "Pura Sangre Español", an equine breed created by demand of Felipe II, whose semen is currently marketed by the Spanish Ministry of Defense in order to promote its reproduction and prevent the extinction of what is considered a "breed pattern of national origin." Güell subtly reveals an intricate imagery in which the animal appears related to the armed forces and to the notions of purity, race and national identity.

En esta obra la artista reúne un conjunto de objetos, documentos y materiales audiovisuales relacionados con el "Pura Sangre Español", una raza equina creada por demanda de Felipe II, cuyo semen actualmente es comercializado por el Ministerio de Defensa español con el fin de promover su reproducción y prevenir la extinción de lo que se considera un "patrón de raza de origen nacional". Güell revela sutilmente un intrincado imaginario en el que el animal aparece relacionado con las fuerzas armadas y con las nociones de pureza, raza e identidad nacional.

En aquesta obra l'artista recull un conjunt d'objectes, documents i materials audiovisuals relacionats amb el "Pura Sangre Español", una raça equina creada per demanda de Felip II, el semen del qual és actualment comercialitzat pel Ministeri de Defensa espanyol amb l'objectiu de promoure la seva reproducció i prevenir l'extinció d'allò que es considera un "patró de raça d'origen nacional". Güell revela subtilment un imaginari intrincat en el qual l'animal apareix relacionat amb les forces armades i amb les nocions de puresa, raça i identitat nacional.

El valor de la puresa, 2019

Element #2 Vinil de pared. 220 cm

Element #10 Maniquí model Hannover 168 x 200 x 60 cm

Element #3 Vagina artificial equina 90 x 30 x 20 cm

Element #6; Element #7 Video 6'54"; Video 3'04"

Unique piece

Una película de Dios

2018-2019

For several months, Núria Güell collaborated with eight underage individuals immersed in the context of sexual abuse and exploitation in Mexico to curate a collection of colonial religious paintings. The minors interpreted Catholic scenes based on their experiences, forming the audio guide for the exhibition. Later, she contacted a family of former sex traffickers turned Christian pastors to complement the comments on the paintings. The project aimed to confront Catholic education with sexual abuse, the subordination of women, and gender roles associated with religious culture.

Durante varios meses, Núria Güell colaboró con ocho menores de edad inmersas en el contexto del abuso y la explotación sexual en México para realizar una curaduría de pinturas religiosas coloniales. Las menores interpretaron escenas católicas basándose en sus experiencias, formando la audio-guía de la exposición. Posteriormente, contactó a una familia de exproxenetas convertidos en pastores cristianos para complementar los comentarios de las pinturas. El proyecto buscaba confrontar la educación católica con los abusos sexuales, la subordinación de la mujer y los roles de género relacionados con la cultura religiosa.

Durant diversos mesos, Núria Güell va col·laborar amb vuit menors d'edat immerses en el context de l'abús sexual i l'explotació a Mèxic per realitzar una curaduria de pintures religioses colonials. Les menors van interpretar escenes catòliques basant-se en les seves experiències, formant la guia d'àudio de l'exposició. Poc després, va contactar amb una família d'exproxenetes convertits en pastors cristians per complementar els comentaris sobre les pintures. El projecte buscava confrontar l'educació catòlica amb l'abús sexual, la subordinació de les dones i els rols de gènere associats amb la cultura religiosa.

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

Una película de Dios

2018-2019

Video

116'

Edition of 5

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

Una película de Dios. Anexos

2018-2019

Video

Edition of 3

De Putas. Un Ensayo Sobre la Masculinidad

2018

The artist decides to hire the services of several prostitutes to have them share, through their experience and knowledge, their thoughts on masculinity. The outcome of these encounters is presented through a video that repeats in a loop over and over again.

La artista decide contratar los servicios de varias prostitutas para que le cuenten, a través de su experiencia y conocimiento, cuál es su idea sobre la masculinidad. El resultado de estos encuentros se muestra mediante un video que se repite en loop una y otra vez.

L'artista decideix contractar els serveis de diverses prostitutes perquè li expliquin, a través de la seva experiència i coneixement, quina és la seva idea sobre la masculinitat. El resultat d'aquests encontres es mostra mitjançant un vídeo que es repeteix en bucle una vegada i una altra.

De Putas. Un Ensayo Sobre la Masculinidad

2018

Video

57' 56"

Edition of 5

La estética de un mapa inmobiliario

2017

This video captures the project undertaken by Núria Güell and Levi Orta with the Middlesbrough Institute of Modern Art (MIMA), revolving around refugees. Initially, the artists request the museum to invest the budget in purchasing land in Syria, where they could establish a branch of the museum with the intention of highlighting the land speculation occurring in the country due to the exodus of a significant portion of the population fleeing the war. Eventually, after some complications, the artists record conversations with six refugees they were collaborating with, in which the refugees meticulously describe their homes and places of origin, as if creating commercials for a real estate company.

Este video plasma el proyecto que llevaron a cabo Núria Güell y Levi Orta con el Middlesbrough Institute of Modern Art (MIMA) que gira en torno a los refugiados. Inicialmente, los artistas piden al museo invertir el presupuesto en la compra de un terreno en Siria donde poder abrir una sucursal del museo con la intención de visibilizar la especulación del suelo que se estaba llevando a cabo en el país a raíz del éxodo de gran parte de la población que huía de la guerra. Finalmente, tras algunas complicaciones, los artistas graban conversaciones con seis refugiados con los que estaban colaborando para que estos describan minuciosamente sus hogares y lugar de origen como si fuesen comerciales de una empresa inmobiliaria.

Aquest vídeo plasma el projecte que van dur a terme Núria Güell i Levi Orta amb el Middlesbrough Institute of Modern Art (MIMA), que gira entorn dels refugiats. Inicialment, els artistes demanen al museu invertir el pressupost en la compra d'un terreny a Síria, on poder obrir una sucursal del museu amb la intenció de visualitzar l'especulació del sòl que s'estava duent a terme al país a causa de l'èxode d'una gran part de la població que fugia de la guerra. Finalment, després de algunes complicacions, els artistes enregistren converses amb sis refugiats amb els quals estaven col·laborant, perquè aquests descriguin minuciosament els seus llars i llocs d'origen com si estiguessin fent anuncis publicitaris per a una empresa immobiliària.

PROPIEDAD EN ALEPO

Propiedad en el Viejo Alepo.
Casa independiente.
Río cercano.
Bonitas vistas.

2

Alepo es hermoso.
Es ... ¿cómo puedo decírtelo?

PROPIEDAD EN DAMASCO

Barrio el Nuevo Al Zaha.
Casa independiente.
5 habitaciones.
Bonitas vistas.

5

Y la vida era muy,
pero muy hermosa,

El Gobierno Británico está ubicando en el barrio de Gresham a una parte importante de las personas solicitantes de asilo que llegan a UK.

La estética de un mapa inmobiliario

2017

Núria Güell & Levi Orta

Video 1: 4' 44" / Video 2: 12' 26" / Video 29' 43" / print 29 x 36 cm

Edition of 5

Afrodita

2017

With this artwork, Núria Güell proposes a critical reflection on the labor precarity faced by artists in Spain. To achieve this, Güell requested the museum to allocate production funds to cover her social security contributions for seven months, the minimum period required to qualify for maternity leave benefits. In Spain, active artists are legally obliged to pay monthly self-employed contributions, even in the absence of economic benefits. Despite regularly working for public institutions, artists are neither civil servants nor business owners. Operating in this unprotected context, artists navigate an environment of precariousness, a situation exacerbated for women artists seeking motherhood, highlighting a list of labor challenges that underscore gender inequities in the artistic field.

Con esta obra, Núria Güell propone una reflexión crítica sobre la precariedad laboral que enfrentan los artistas en España. Para ello, Güell solicitó al museo que destinara los fondos de producción al pago de las cuotas de su seguridad social durante siete meses, el período mínimo necesario para acceder a las prestaciones de baja por maternidad. En España, los artistas en activo se ven obligados por ley a pagar cuotas de autónomos mensuales, incluso en ausencia de beneficios económicos. A pesar de trabajar habitualmente para instituciones públicas, los artistas no son funcionarios, proveedores ni empresarios. Bajo esta desprotección los artistas se desenvuelven en un entorno de precariedad, situación que se agrava aún más para las mujeres artistas que desean ser madres, evidenciando un listado de desafíos laborales que resalta las inequidades de género en el campo artístico.

Amb aquesta obra, Núria Güell proposa una reflexió crítica sobre la precarietat laboral que enfronten els artistes a Espanya. Per a això, Güell va sol·licitar al museu que destinés els fons de producció al pagament de les quotes de la seva seguretat social durant set mesos, el període mínim necessari per accedir a les prestacions de baixa per maternitat. A Espanya, els artistes en actiu estan obligats per llei a pagar quotes d'autònoms mensuals, fins i tot en absència de beneficis econòmics. Malgrat treballar habitualment per a institucions públiques, els artistes no són funcionaris, proveïdors ni empresaris. Sota aquesta manca de protecció, els artistes es mouen en un entorn de precarietat, una situació que es complica encara més per a les dones artistes que desitgen ser mares, evidenciant una llista de reptes laborals que destaca les desigualtats de gènere en el camp artístic.

Afrodita

2017

Video 11' 53", photograph, legal document.

Edition of 5

Buenas Intenciones

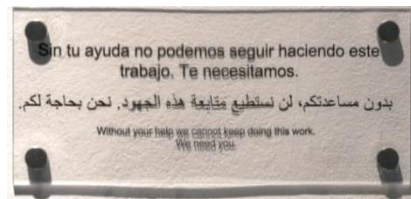
2016

Núria Güell & Levi Orta

The artists bought sacked Syrian antiquities (which may have heritage value) with the “noble” aim of avoiding their disappearance. The intention is to send the pieces back to their country of origin so that specialists and conservationists can preserve them. The shipping costs will cover through charity donations deposited by the show’s visitors in money boxes set for the occasion. By means of documentation, the display of the antiquities, graphic material and the funding campaign, Güell and Orta create a scheme of will that discusses fundamental questions such as the colonial and privileged gaze, the Western condescendence towards cultural heritage, the benefits of war, and what happens when good intentions become commodities.

Los artistas compraron antigüedades sirias saqueadas (que pueden tener valor patrimonial) con el “noble” objetivo de evitar su desaparición. La intención es enviar las piezas de vuelta a su país de origen para que los especialistas y conservadores puedan preservarlas. Los costos de envío se cubrirán a través de donaciones depositadas por los visitantes en cajas establecidas para la ocasión. Por medio de la documentación, la exhibición de antigüedades, el material gráfico y la campaña de financiación, Güell y Orta crean un esquema de voluntad que discute cuestiones fundamentales cómo la mirada colonial y privilegiada, la condescendencia occidental hacia el patrimonio cultural, los beneficios de la guerra, y el destino de las buenas intenciones que se convierten en mercancías.

Els artistes van comprar antiguitats sirianes saquejades (que poden tenir valor patrimonial) amb l'“noble” objectiu d'evitar-ne la desaparició. La intenció és enviar les peces de tornada al seu país d'origen perquè els especialistes i conservadors puguin preservar-les. Els costos d'enviament es cobriran mitjançant donacions dipositades pels visitants en caixes establertes per a l'ocasió. Mitjançant la documentació, l'exhibició d'antiguitats, el material gràfic i la campanya de finançament, Güell i Orta creen un esquema de voluntat que discuteix qüestions fonamentals com la mirada colonial i privilegiada, la condescendència occidental cap al patrimoni cultural, els beneficis de la guerra i el destí de les bones intencions que es converteixen en mercaderies.

Buenas Intenciones

2016

Núria Güell & Levi Orta

Antiquities and documentation

Unique piece

Rambo

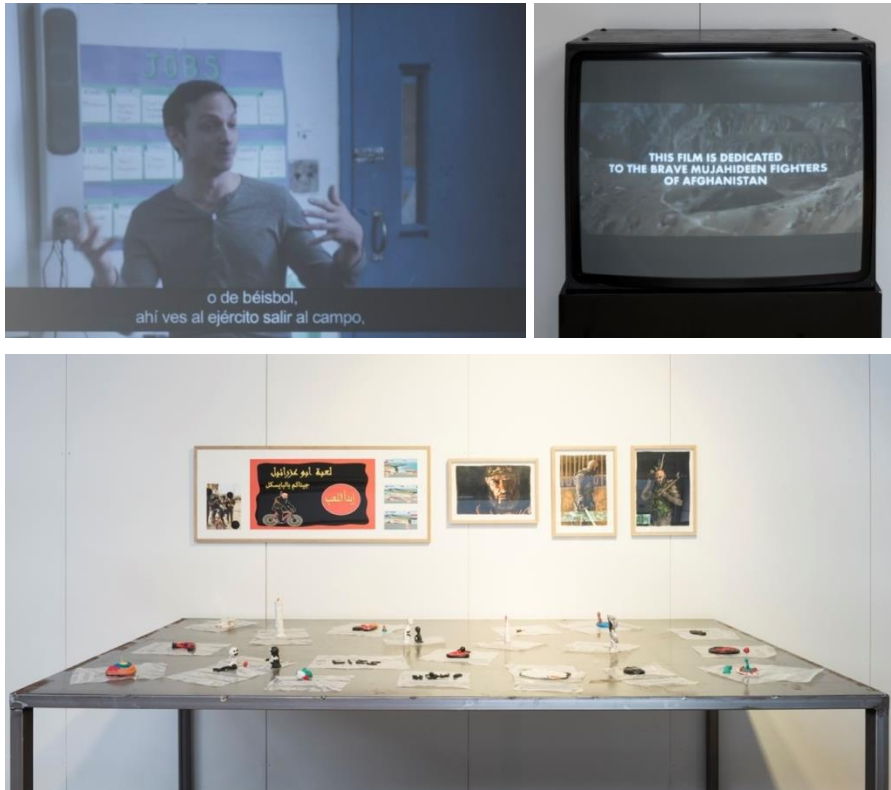
2016

Núria Güell & Levi Orta

Defending the homeland and protecting the nation from terrorism are the arguments used by the U.S. Army to recruit teenagers in American schools. In response, Núria Güell invited war veteran Mike Prysner to conduct a workshop in New York schools to explain his experience in Iraq. On the other hand, Levi Orta offers an audiovisual portrait of Abu Azrael, also known as the "Iraqi Rambo." Azrael is an extremely popular figure in his country, where he fights as the commander of a Shiite militia against ISIS. The goal is to analyze the construction of the hero, trauma, false promises, the spectacularization of conflicts, and moral manipulation.

Defender la patria y proteger a la nación del terrorismo son los argumentos que usa el ejército de EUA para reclutar adolescentes en las escuelas americanas. En respuesta, Núria Güell invitó al veterano de guerra Mike Prysner a impartir un taller en escuelas de New York para explicar su experiencia en Irak. Por otro lado, Levi Orta ofrece un retrato audiovisual de Abu Azrael o el "Rambo Iraquí". Azrael es una figura extremadamente popular en su país donde lucha como comandante de una milicia chiita contra el ISIS. El objetivo es analizar la construcción del héroe, el trauma, las falsas promesas, la espectacularización de los conflictos y la manipulación moral.

Defensar la pàtria i protegir la nació del terrorisme són els arguments que utilitza l'exèrcit dels EUA per reclutar adolescents a les escoles americanes. Com a resposta, Núria Güell va convidar al veterà de guerra Mike Prysner a impartir un taller a les escoles de Nova York per explicar la seva experiència a l'Iraq. D'altra banda, Levi Orta ofereix un retrat audiovisual d'Abu Azrael o el "Rambo Iraquí". Azrael és una figura extremadament popular al seu país, on lluita com a comandant d'una milícia xiïta contra l'ISIS. L'objectiu és analitzar la construcció del heroi, el trauma, les falses promeses, l'espectacularització dels conflictes i la manipulació moral.

Rambo

2016

Núria Güell & Levi Orta

2 videos, 3 drawings, 18 plasticine sculptures and 1 photo triptych.

Video Mike Prysner: 1h.

Video Abu Azrael: 1' loop.

Unique piece

Troika Fiscal Disobedience Consultancy

2016

This project is based on the creation of an international tax consultancy for disobedience to the Troika. The consultancy advises its clients using the European Union's own rules to reduce their tax obligations. In this case, the goal is to support local and cooperative projects through civil disobedience. Specifically, fiscal resistance was one of the strategies of civil disobedience that led India towards independence from the British Empire. The project replicates the same strategy, but in this case as a response and resistance plan to the Troika. From the day of its launch, the Troika Fiscal Disobedience Consultancy was handed over to activists in Ireland, Spain, Portugal, and Greece, and is managed by them.

Este proyecto se basa en la creación de una asesoría fiscal internacional de desobediencia a la Troika. La consultoría asesora a sus clientes usando las propias reglas de la Unión Europea para reducir sus obligaciones fiscales. En este caso, el objetivo es apoyar proyectos locales y cooperativos para luchar a partir de la desobediencia civil. Concretamente la resistencia fiscal fue una de las estrategias de desobediencia civil que llevó a la India hacia la independencia del Imperio Británico. El proyecto replica la misma estrategia, pero en este caso como plan de respuesta y resistencia a la Troika. A partir del día de su lanzamiento, la *Troika Fiscal Disobedience Consultancy* fue cedida a activistas de Irlanda, España, Portugal y Grecia y es gestionada por ellos.

Aquest projecte es basa en la creació d'una assessoria fiscal internacional de desobediència a la Troika. La consultoria assessora els seus clients utilitzant les pròpies regles de la Unió Europea per reduir les seves obligacions fiscals. En aquest cas, l'objectiu és recolzar projectes locals i cooperatius a partir de la desobediència civil. Concretament, la resistència fiscal va ser una de les estratègies de desobediència civil que va portar l'Índia cap a la independència de l'Imperi Britànic. El projecte replica la mateixa estratègia, però en aquest cas com a pla de resposta i resistència a la Troika. A partir del dia del seu llançament, la Troika Fiscal Disobedience Consultancy va ser cedida a activistes d'Irlanda, Espanya, Portugal i Grècia i és gestionada per ells.

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

Troika Fiscal Disobedience Consultancy
2016

La Feria de las Flores

2015

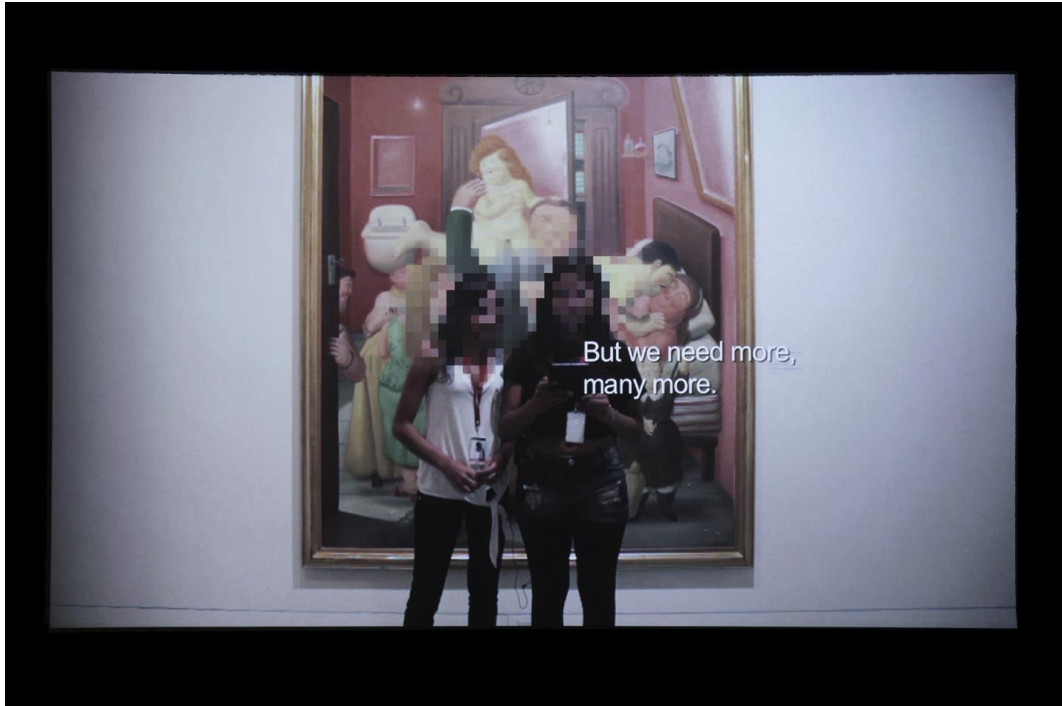
This project involves the organization and implementation of a series of guided tours through the works of Fernando Botero in the collection of the Museum of Medellín. These tours are led by minors who are linked to child prostitution driven by the growing business of sex tourism in Medellín. The minors explain works in which the artist used prostitutes as models to depict the female body, drawing from their personal experiences. The artwork aims to raise awareness about the issue of child sexual exploitation and confront the social acceptance of this form of contemporary slavery by critically examining Art History.

Este proyecto consiste en la organización y realización de una serie de visitas guiadas a través de las obras de Fernando Botero la colección del Museo de Medellín. Estas visitas son guiadas por menores de edad relacionadas con la prostitución infantil demandada por el creciente negocio del turismo sexual en Medellín. Las menores explican obras, en las que el artista usó prostitutas como modelos para representar el cuerpo femenino, a partir de sus experiencias personales. La obra busca visibilizar la el problema de la explotación sexual infantil y confrontar la aceptación social de esta forma de esclavitud contemporánea revisando críticamente la Historia del Arte.

Aquest projecte consisteix en l'organització i realització d'una sèrie de visites guiades a través de les obres de Fernando Botero a la col·lecció del Museu de Medellín. Aquestes visites estan guiades per menors d'edat relacionades amb la prostitució infantil demandada pel creixent negoci del turisme sexual a Medellín. Les menors expliquen obres en les quals l'artista va fer servir prostitutes com a models per representar el cos femení, a partir de les seves experiències personals. L'obra busca visualitzar el problema de l'explotació sexual infantil i enfrontar-se a l'acceptació social d'aquesta forma d'esclavitud contemporània, revisant críticament la Història de l'Art.

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

La Feria de las Flores

2015

Video.

42' 51"

Edition of 5

La Feria de las Flores

2015

6 digital print photographs on foam, oak wooden frame.

34 x 52 x 4 cm.

Edition of 5

Ideologies Oscilatorias

2015

Núria Güell & Levi Orta

A car adorned with fascist and Francoist motifs would drive around the Rambla de Figueres. The objective of Núria Güell and Levi Orta's project was to provoke reflection on the persistence of Francoist ideology and the increase in fascist attitudes, both in institutional policies and in civil society, which, like a ghost, are present in Spain and Europe. However, it was censored by the city council before being inaugurated. This event garnered national press coverage and sparked a heated debate on social media about the use of fascist symbols, art, public space, censorship, and the persistence of Francoism in Spain.

Un coche decorado con motivos fascistas y franquistas se pasearía dando vueltas alrededor de la Rambla de Figueres. El objetivo del proyecto de Núria Güell y Levi Orta era provocar la reflexión sobre la vigencia de la ideología franquista y el aumento de las actitudes fascistas tanto en las políticas institucionales como en la sociedad civil que, como un fantasma, están presentes en España y Europa. Pero fue censurado por la alcaldía de la ciudad antes de ser inaugurado. Suceso que fue seguido por la prensa nacional y ocasionó un fuerte debate en las redes sociales sobre el uso de los símbolos fascistas, el arte, el espacio público, la censura y la vigencia del franquismo en España.

Un cotxe decorat amb motius feixistes i franquistes es passejava donant voltes al voltant de la Rambla de Figueres. L'objectiu del projecte de Núria Güell i Levi Orta era provocar la reflexió sobre la vigència de la ideologia franquista i l'augment de les actituds feixistes tant en les polítiques institucionals com en la societat civil que, com un fantasma, estan presents a Espanya i Europa. No obstant això, va ser censurat per l'ajuntament abans de ser inaugurat. Aquest succés va ser seguit per la premsa nacional i va ocasionar un fort debat a les xarxes socials sobre l'ús dels símbols feixistes, l'art, l'espai públic, la censura i la vigència del franquisme a Espanya.

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

Ideologías Oscilatorias

2015

Núria Güell & Levi Orta

Apátrida por voluntad propia

2015

Nationality is conceived as the quality that let a person be part of a national community organized as a State. The project emerges from Núria Güell's missidentification with the structure of the Nation-State, and from her refusal to the construction of the self in relation to the national identity since Güell consider it is fictional and imposed. After attending, frustratingly, to various organs of the State, the artist conducted with lawyer a study about the Spanish and European legislation in relation with its nationality, concluding that there is no possibility that an individual can choose to reject 'its' nationality, the law only contemplates the loss of the nationality as a punishment.

La nacionalidad se concibe como la cualidad que infunde a una persona el hecho de pertenecer a una comunidad nacional organizada en forma de Estado. El proyecto surge de la desidentificación de Núria Güell con la estructura Estado-nación y de su rechazo a la nacionalidad como construcción identitaria impuesta. La artista solicitó a la Subdelegación del Gobierno de Girona renunciar a su nacionalidad adquiriendo el estatuto de apátrida, petición que le fue denegada. En respuesta a esta negativa, Güell encargó a una abogada un estudio de la legislación española revelando que solo está contemplada la pérdida de la nacionalidad como castigo proveniente del Estado, no está contemplada la posibilidad de que una persona pueda elegir rechazar su nacionalidad.

La nacionalitat es concep com la qualitat que infon a una persona el fet de pertànyer a una comunitat nacional organitzada en forma d'Estat. El projecte sorgeix de la desidentificació de Núria Güell amb l'estructura Estat-nació i del seu rebuig a la nacionalitat com a construcció identitària imposada. L'artista va sol·licitar a la Subdelegació del Govern de Girona renunciar a la seva nacionalitat adquirint l'estatut d'apàtrida, petició que li va ser denegada. Com a resposta a aquesta negativa, Güell va encarregar a una advocada un estudi de la legislació espanyola que revelava que només està contemplada la pèrdua de la nacionalitat com a càstig provinent de l'Estat, i no està contemplada la possibilitat que una persona pugui triar rebutjar la seva nacionalitat.

Apátrida por voluntad propia

2015

Photograph on paper, document, aluminium frame

40 x 80 x 2 cm

Edition of 5

Arte Político Degenerado

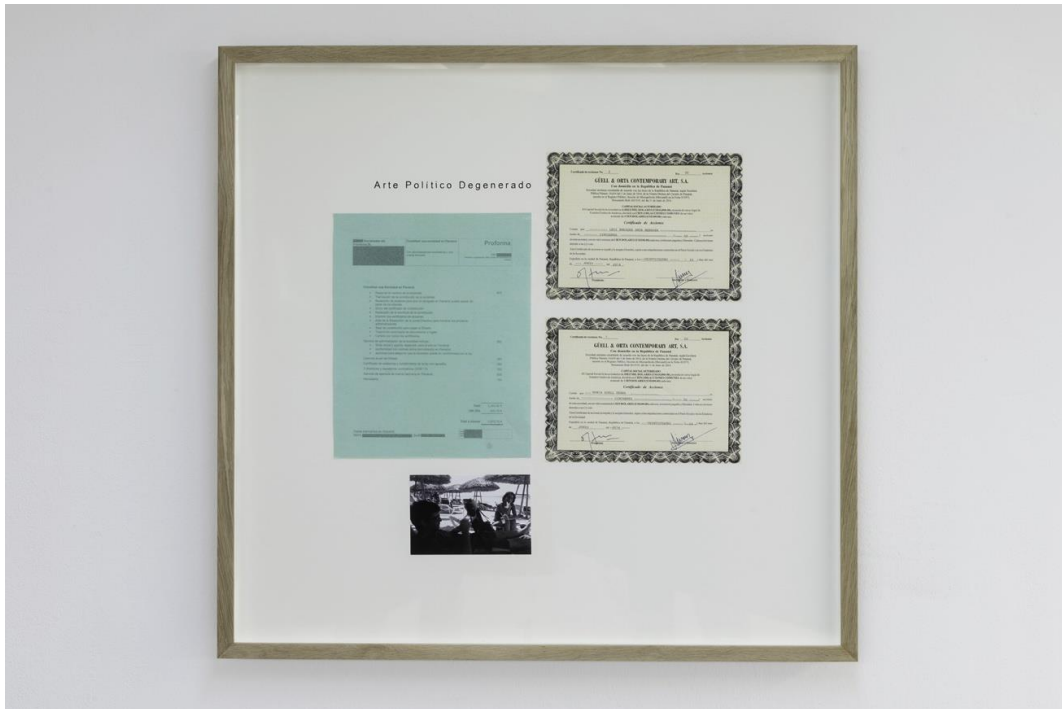
2015

Núria Güell & Levi Orta

For this project the artists have used the designated artistic production budget in order to create a society in a tax haven, under the advices of specialists of the renowned finance school ESADE, from where it has been consulted the three latest detour of public funds by Catalan politicians cases. The company Orta & Güell Contemporary Art S.A allows the artists to evade all the taxes as well in Spain as in a global level.

En este proyecto los artistas usaron el presupuesto de producción artística que les asignaron, para crear una sociedad en un paraíso fiscal. Se asesoraron con especialistas de la prestigiosa escuela de finanzas ESADE, quiénes también han asesorado los tres últimos casos de desvío de fondos públicos por parte de políticos catalanes. La empresa Güell & Orta Contemporary Art S.A. les permite evadir todos los impuestos tanto en España como a nivel global.

En aquest projecte, els artistes van utilitzar el pressupost de producció artística que se'ls va assignar per crear una societat en un paradís fiscal. Van rebre assessorament de especialistes de la prestigiosa escola de finances ESADE, que també han assessorat els darrers tres casos de desviament de fons públics per part de polítics catalans. L'empresa Güell & Orta Contemporary Art S.A. els permet evadir tots els impostos tant a Espanya com a nivell global.

Arte Político Degenerado

2015

Documents and photograph on paper.

83,5 x 81 x 3 cm.

Edition of 5

Negro sobre blanco

2014

This project involves the creation of the cooperative Ca L'Àfrica, established on April 8th in Barcelona as a worker cooperative formed by 165 Africans. Its objective is to use legal instruments to regularize the situation of immigrants and offer them the opportunity to work within a legal framework. Its first client is the Museum of Contemporary Art of Barcelona (Macba), which will employ its members in services related to the group exhibition that includes this work by Núria Güell.

Este proyecto contempla la creación de la cooperativa Ca L'Àfrica, constituída el 8 de Abril en Barcelona como una cooperativa de trabajo formada por 165 africanos, cuyo objetivo es utilizar los instrumentos legales para regularizar la situación de los inmigrantes y ofrecerles la posibilidad de trabajar en un marco legal. Su primer cliente es el Museo de Arte Contemporáneo de Barcelona (Macba), que empleará sus miembros en los servicios vinculados a la exposición grupal que incluye esta obra de Núria Güell.

Aquest projecte contempla la creació de la cooperativa Ca L'Àfrica, constituída el 8 d'abril a Barcelona com una cooperativa de treball formada per 165 africans, amb l'objectiu d'utilitzar els instruments legals per regularitzar la situació dels immigrants i oferir-los la possibilitat de treballar en un marc legal. El seu primer client és el Museu d'Art Contemporani de Barcelona (Macba), que contractarà els seus membres en els serveis vinculats a l'exposició col·lectiva que inclou aquesta obra de Núria Güell.

Negro sobre blanco
2014

La Síndrome de Sherwood 2

2013

During the preparation of an exhibition that analyzed the role of the police in democracy, the artist Núria Güell received a thesis detailing the operational protocol of the riot police in Catalonia, based on illegal military strategies. The artist's intention was to use this thesis as a topic for discussion in the exhibition in Mollet del Vallès, but a few days before the inauguration, the Catalan police ordered the cancellation of the exhibition. Months later, the artist used a press conference from another exhibition to explain this censorship case and reveal the content of the thesis. To do so, she printed and distributed numerous copies of the police thesis, with the strategies involving illegal actions highlighted by a specialized lawyer.

Durante la preparación de una exposición que analizaba el papel de la policía en la democracia, a la artista Núria Güell le llegó una tesina que detallaba el protocolo de actuación de la policía antidisturbios de Cataluña, basado en estrategias militares ilegales. La intención de la artista era utilizar esa tesina como material de debate en la exposición en Mollet del Vallès, pero unos días antes de la inauguración la policía catalana ordenó la cancelación de la exposición. Meses después, la artista utilizó una rueda de prensa de otra exposición para explicar este caso de censura y dar a conocer el contenido de la tesina. Para ello, imprimió y difundió numerosos ejemplares de la tesina policial, con las estrategias que implicaban delito subrayadas por un abogado especializado.

Durant la preparació d'una exposició que analitzava el paper de la policia en la democràcia, a l'artista Núria Güell li va arribar una tesi que detallava el protocol d'actuació de la policia antidisturbis de Catalunya, basat en estratègies militars il·legals. La intenció de l'artista era utilitzar aquesta tesi com a material de debat a l'exposició a Mollet del Vallès, però uns dies abans de la inauguració la policia catalana va ordenar la cancel·lació de l'exposició. Mesos després, l'artista va utilitzar una roda de premsa d'una altra exposició per explicar aquest cas de censura i donar a conèixer el contingut de la tesi. Per fer-ho, va imprimir i difondre nombrosos exemplars de la tesi policial, amb les estratègies que implicaven delictes subratllades per un advocat especialitzat.

De tota manera, si el nombre de manifestants fos excessiu, potser caldria aprofitar per deixar que durant el recorregut, es produïxin prou actes vandàlics com per intensificar el debat sobre el comportament antisocial del moviment antisistema i permetre que l'opinió pública vinculés aquests col·lectius al fenomen okupa. És essencial que la població estigui convençuda d'aquesta relació tot i que no sigui totalment certa.

Amb una pressió constant per part de la policia fora de Gràcia, es busca que intueixin que allà i només allà, poden seguir fent el que més o menys els sembli. És a dir, a prop dels seus refugis o cases okupades, les quals són l'objectiu final.

Títol:

"El fenomen okupa/antisistema circumscriu al districte de Gràcia (Barcelona), com a factor de risc per a la convivència i potencial focus de percepció d'inseguretat. Politiques públiques de seguretat aplicables per evitar que esdevingui un problema d'ordre públic o delinqüencial i consegüentment de solució únicament policial".

Subtítol:

"La Síndrome de Sherwood"

Autor:

David Piqué i Batallé

Tutora:

Lola Vallés

Barcelona 11/12/2009

La síndrome de Sherwood 2

2013

Installation of 500 copies of thesis and video.

Video: 3' 25"

Edition of 3

Too much melanin

2013

The artist asked the biennial of Goteborg to hire Maria with the main duty to play "hide and seek" with the public visiting the biennial. Maria is a political refugee from Kosovo who with her family arrived in Sweden 9 years ago, 4 of which they have been living hidden because of the Government denial of their political asylum petition. In the game that takes place in Goteborg, the rules have changed and Maria is always the person who is hiding and the public remain the seeker. Once the contract ends, María will be able to obtain a work permit and therefore become a legal person in the country forgetting the need to hide from the Swedish police. Maria was a police officer in Kosovo specialized in disappearance and traffic in women. Sweden, as many countries of the European Union, is establishing policies of criminalization and racism on migratory issues. The REVA -project promoted by the Swedish Government- consists on paying bonus to police officer for each illegal immigrant captured: a clear example of how an institutional framework encourages a xenophobic and repressive logic. Núria Güell is interested in re-thinking the ideological turn applied in this logic, switching from a humanitarian to a utilitarian politic where people remain illegal yet the traffic of goods is free.

La artista le pidió a la bienal de Goteburgo que contratara a María para jugar al escondite con los espectadores. María es una refugiada política de Kosovo que junto a su familia llevan 9 años viviendo en Suecia de forma ilegal y 4 viviendo escondidos, ya que el Estado les ha denegado dos veces el asilo. El único cambio en las reglas del juego es que María siempre es quién se esconde y los espectadores siempre son los que la buscan. Cuando finalice su contrato de trabajo con la Bienal, María podrá obtener su permiso de trabajo y de esta manera no tener que esconderse más de la policía. María en Kosovo era una agente de policía especializada en la desaparición y tráfico de mujeres. Suecia, igual que la mayoría de países de la Unión Europea, está aplicado políticas de criminalización racista al colectivo migrante. El proyecto REVA impulsado por el gobierno sueco, que consiste en pagar bonificaciones a los policías por cada inmigrante ilegal capturado, es un claro ejemplo de esta lógica represiva xenófoba instaurada desde el marco institucional. Núria se interesa en repensar el giro ideológico que aplican pasando de una política humanitaria a una política utilitarista. Donde ilegalizan a las personas y legalizan el libre tráfico de mercancías.

Too Much Melanin

2013

Video and document.

Video: 4'44"

Edition of 3

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

Too Much Melanin

2013

Triptych, photograph on paper, aluminium frame.

50 x 75 cm. each.

Edition of 3

Resurrección

2013

Reviving memories of 6 Catalan partisans, we have created an association with their names. Five of them were murdered by the Franco troops. With a credit card under the name of Salvador Gómez Talón – a partisan murdered in 1939 – this militia has ordered the merchandise sold by the FNFF apparently with non-profits. They sold it in order to honor and glorify the figure of Franco. The costs of the orders were blocked and the FNFF never received the payment; moreover the fascist merchandise was abandoned into the ditches. In 1977, after the end of Franco's Dictatorship, the Spanish transition started and the Indulgence law was approved, giving amnesty to the torturing people and murderers. That same year the National Foundation of Francisco Franco was established, a private institution which aim is to do explicit apology of the fascist figure and his work. Until 2004 the FNFF received public funding. There are still more than 20.000 republican corpses - previously stolen from their original graves - remaining in the crypts of the Valle de los Caídos next to their executioners.

Reviviendo las identidades de seis guerrilleros catalanes se ha creado una asociación registrada con sus nombres. Cinco de ellos fueron asesinados por las tropas franquistas. A través de una tarjeta de crédito registrada a nombre de Salvador Gómez Talón, uno de los maquis asesinados en 1939, esta milicia ha incautado cajas de la mercancía que la FNFF, "sin ánimo de lucro", vende para promocionar y glorificar la figura del dictador franquista. Los pagos de los pedidos fueron devueltos y no cobrados por la FNFF y la mercadería fascista desaparecida en las cunetas. Tras la Dictadura Franquista, en 1977 empezó la "transición española" aprobando la ley del indulto que amnistiaba también a los torturadores y asesinos. Este mismo año se fundó La Fundación Nacional Francisco Franco, una institución privada que hace apología explícita al fascismo ensalzando la figura y la obra del dictador español. La FNFF hasta el 2004 ha gozado de financiación pública. Aún hoy los más de 20.000 cuerpos de republicanos robados de sus tumbas para rellenar las criptas del Valle de los Caídos, siguen enterrados junto a sus verdugos.

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

Resurrección

2013

Video 10'53", documents.

Edition of 3

Intervención #2

2012

The Palazzo Morelli of Cosenza is a building where more than 60 families could live and which is currently completely bricked up. The reason is that the state transferred the managing of the space to the Bank BNP Paribas from 2005 until 2017. The bank uses the space as an investment fund selling virtual sales through the listing on stock exchange, being the State the major shareholder. The Palazzo Morelli was refurbished with public money coming from the item set aside for social housing. Many families homeless inhabit the Palazzo until evicted by the Carabinieri (police officers), who achieved the action by making a hole in the main door. Instantaneously, the bank ordered to brick up hermetically the structure of the building to enable future occupations. It is an action made in collaboration with the activist collective of Prendocasa, on Sunday 8th of December 2012 while they were doing a demonstration in front of the Palazzo Morelli's main door with the objective of distracting the police officers. During that moment, the artist started to demolish the wall that bricked up the rear door entrance, opening up a hole that allowed the building access.

El Palazzo Morelli de Cosenza es un edificio en el que podrían vivir más de 60 familias y que actualmente está completamente tapiado. El motivo es que el Estado cedió la gestión al Banco BNP Paribas desde el 2005 al 2017. Este lo utiliza como fondo de inversión vendiendo cuotas virtuales a través de su cotización en bolsa, siendo el Estado el mayor accionista. El Palazzo Morelli fue restaurado con dinero público que provenía de la partida destinada a vivienda social. Varias familias que no tenían casa habitaron el Palazzo hasta que fueron desalojadas por los Carabinieri, los cuales realizaron el desalojo a través de un agujero que hicieron en la puerta principal. Inmediatamente, el banco ordenó tapear herméticamente todo el edificio para evitar futuras ocupaciones. En una acción en colaboración con el colectivo de activistas Prendocasa, el sábado 8 de diciembre de 2012 mientras ellos realizaban una manifestación delante de la entrada principal del Palazzo Morelli con el objetivo de distraer a la policía, la artista empezó a derrumbar el muro que tapiaba la entrada de la parte trasera, abriendo de esta manera un agujero que permite nuevamente el acceso al edificio.

Intervención #2

2012

Video 5'47" and ruins.

Edition of 3

Ayuda Humanitaria

2008-2013

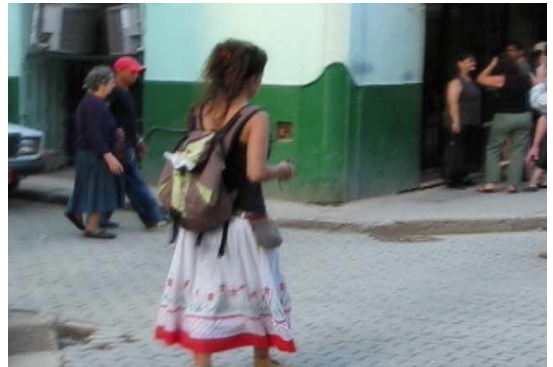
Núria Güell offered herself as a wife to any Cuban who wanted to immigrate to Spain. To do this, she organized a public competition, where the winner would be the one who wrote "the most beautiful love letter in the world." A jury composed of three Cuban prostitutes was responsible for selecting the winning letter. The competition rules stated that the winner had to be at the artist's disposal for the duration of their marriage. In exchange, she committed to taking all necessary steps for him to acquire Spanish nationality. Once the regularization of the Cuban man as a Spanish citizen was achieved, they proceeded to divorce. With this artwork, the artist denounces the migratory restrictions in Cuba and Europe, with the social consequences it entails in the realm of emotions. The piece sheds light on the immoral use of tourists from first-world countries who exploit dependent relationships with the local population for practical benefits and their "good deeds" to gain symbolic capital.

Núria Güell se ofreció como esposa a cualquier cubano que quisiera emigrar a España. Para ello convocó un concurso público que ganaría quien escribiera "la carta de amor más bonita del mundo". Un jurado compuesto por tres prostitutas cubanas se encargó de elegir la carta ganadora. En las bases del concurso se indicaba que el ganador debía estar a disposición de la artista durante el tiempo que durase su matrimonio. A cambio, ella se comprometía a hacer todos los pasos necesarios para que él adquiriese la nacionalidad española. Una vez conseguida la regularización del hombre cubano como ciudadano español procedieron al divorcio. Con esta obra la artista denuncia las restricciones migratorias en Cuba y Europa, con las consecuencias sociales que comporta en el campo de los afectos. La obra visibiliza el uso inmoral de turistas de países del primer mundo que usan las relaciones de dependencia con la población local para beneficios prácticos, y sus "buenas acciones" para ganar capital simbólico.

Núria Güell es va oferir com a esposa a qualsevol cubà que volgués emigrar a Espanya. Per a això, va convocar un concurs públic on guanyaria qui escrivís "la carta de amor más bonita del mundo". Un jurat compost per tres prostitutes cubanes es va encarregar de seleccionar la carta guanyadora. Les bases del concurs indicaven que el guanyador havia d'estar a disposició de l'artista durant el temps que durés el seu matrimoni. A canvi, ella es comprometia a fer tots els passos necessaris perquè ell adquirís la nacionalitat espanyola. Un cop assolida la regularització de l'home cubà com a ciutadà espanyol, van procedir al divorci. Amb aquesta obra, l'artista denuncia les restriccions migratòries a Cuba i Europa, amb les conseqüències socials que comporta en el camp dels afectes. L'obra visualitza l'ús immoral de turistes de països del primer món que utilitzen les relacions de dependència amb la població local per a beneficis pràctics, i les seves "bones accions" per guanyar capital simbòlic.

adngaleria

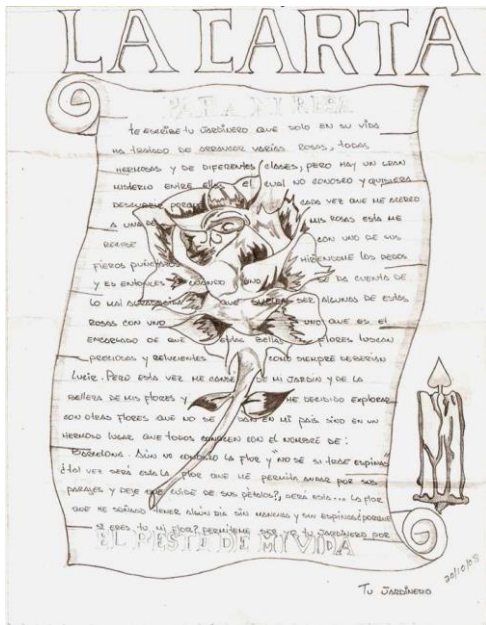
c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

Ayuda Humanitaria

2008-2013

Flyer with open call and flyers delivery.

Ayuda Humanitaria

2008-2013

Jury deliberation, winner love letter and wedding.

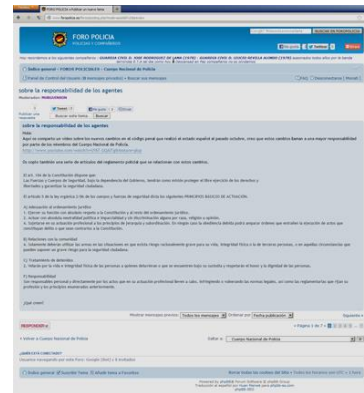
54 mm

2012

Núria Güell & Levi Orta

The artist s designed a simulacrum for the police in which they anonymously phoned to warn them about a group of citizens gathered together in a public space where a demonstration was about to start. When the police arrived, they found in the place of the demonstration a group of dartboards such as the ones used by police commandos in shooting exercises, but on this occasion, they were representing the target in a peaceful resistance. This whole operation was registered by a hidden video, and was subsequently posted on a Spanish State National Police Force online discussion forum next to a series of laws that define the police's obligations to society and to the Constitution. In October 11th, 2012, the Spanish Government approved a series of modifications to the penal code, among which there is the one considering peaceful resistance as an attempt against authority, which is now punishable with a sentence that goes from three months to a year in prison. (Art. 550 C.P) In a democratic state, the government enjoys the monopoly of legitimate violence to protect the rights and the freedom of citizens. In the last protests against cuts in constitutional rights, the government has used police forces to defend the interests of a minority. It is known that scaring the population is an effective method capable of discouraging its political participation.

Los artistas diseñaron un simulacro para la policía que consistió en realizar una llamada anónima advirtiéndoles que un grupo de ciudadanos reunidos en el espacio público se comenzaba a organizar para manifestarse. Lo que encontró la policía al llegar al lugar fue un grupo de dianas como las que utilizan los comandos policiales en sus entrenamientos de tiro, pero esta vez, representando al objetivo en posición de resistencia pacífica. Toda esta operación se registró de forma oculta en vídeo, y posteriormente fue colgada en un foro de debate del Cuerpo Nacional de la Policía del Estado Español, junto a una serie de leyes que definen las obligaciones de la policía ante la sociedad y la Constitución. El 11 de octubre del 2012 el Gobierno de España aprobó una serie de modificaciones del código penal, entre ellas, considerar la resistencia pacífica como un atentado contra la autoridad, castigada con una pena de tres meses a un año de cárcel. (Art. 550 C.P). En un estado democrático el gobierno goza del monopolio de la violencia legítima para la protección de los derechos y las libertades de los ciudadanos. En las últimas protestas por los recortes de derechos constitucionales, el gobierno ha usado su cuerpo policial en pro de defender los intereses de una minoría, es sabido que aterrorizar a la población es un método eficaz para disuadirla de su participación política.

54 mm

2012

Núria Güell & Levi Orta

Intervención#1

2012

The artist creates a cooperative in order to hire an unemployed and evicted construction worker. He is assigned the task of demolishing the access doors to certain empty buildings that *Caja Mediterráneo* (CAM) had purchased in an auction after their residents had been evicted. The objective was to remove the doors to empty homes that CAM had purchased in auction after evicting the families that lived there. By hiring a worker, he was guaranteed total impunity to avoid any sort of formal complaint, strategy use by banks to avoid the law of civil procedure and acquire evicted homes for 50% of its appraised value. The installation is composed of the video recording of the construction worker opening a door after breaking its lock. 58,241 evictions were conducted in Spain last year; Valencia was the most affected region due to the files opened by the Mediterranean Savings Bank (CAM). In the last years this bank increased its growth exponentially through the speculation in the real estate sector and the internal corruption with the complicity of politicians. As a result of the real estate bubble this entity has been taken over by the State with 5.800.000.000 €, fact that should be enough for have as priority serve society. Despite its evident responsibility, State and justice allow the consequences of its greed be the punishment of the victims and enrichment of the guilty.

La artista creó una cooperativa con el fin de contratar a un albañil que fue desahuciado. El fin del contrato era quitar las puertas de acceso a viviendas vacías que la CAM había adquirido en subasta después de desahuciar a las familias que las habitaban. La contratación del colaborador a través de la personalidad jurídica le garantizaba impunidad, estrategia que usan los bancos para saltarse la ley de enjuiciamiento civil de forma impune y adquirir las viviendas desahuciadas por un 50% de su valor de tasación. Con esta acción las viviendas quedaron accesibles para el uso público y las puertas se exhiben físicamente en Jaula de Oro, indicando a los visitantes la ubicación de los espacios liberados. En España el pasado año se llevaron a cabo 58.241 desahucios, siendo la región valenciana la más afectada debido a los expedientes abiertos por la Caja de Ahorro del Mediterráneo (CAM). En los últimos años la caja aumentó su crecimiento de forma exponencial a través de la especulación en el sector inmobiliario y la corrupción interna que cuenta con la complicidad de los políticos. A raíz del estallido de la burbuja inmobiliaria la caja ha sido intervenida por el Estado con 5.800.000.000 €, hecho suficiente para tener como prioridad servir a la sociedad. A pesar de su evidente responsabilidad, el Estado y la justicia permiten que las consecuencias de su avaricia sean el castigo de las víctimas y el enriquecimiento de los culpables.

Intervención#1

2012
Constructor's contract, creation of the cooperative which contracted the constructor, door, video.

Aplicación Legal Desplazada #3: F.I.E.S.

2011-2012

The artist Núria Güell invited over a hundred prisoners subjected to the FIES 1 regime to create a poem, drawing, or short narrative as a "complaint form" about the institutional torture they endure. More than 150 drawings, poems, letters, medical reports, and torture complaints were received, which were forwarded daily and anonymously to Francisco Caamaño, then Minister of Justice. Simultaneously, personalized packages with copies of all the material were delivered to journalists in charge of the Justice section of major national newspapers. They were invited to a press conference where, alongside a former FIES inmate and a former official dedicated to investigating and denouncing institutional torture, they would answer all their questions. Out of the thirteen contacted media outlets, only one reported on the press conference and the prisoners' complaints.

La artista Núria Güell invitó a más de cien presos sometidos al régimen FIES 1 a realizar un poema, dibujo o pequeña narración a modo de "hoja de reclamación" sobre la tortura institucional a la que se ven sometidos. Se recibieron más de 150 dibujos, poemas, cartas, partes médicos y denuncias de tortura, que se reenviaron diariamente y de forma anónima a Francisco Caamaño, por entonces Ministro de Justicia. Paralelamente, se entregaron paquetes personalizados con copia de todo el material a los periodistas responsables de la sección de Justicia de los principales periódicos de tirada nacional. Se les invitó a una rueda de prensa en la que, junto a un ex FIES y un exfuncionario dedicado a investigar y denunciar la tortura institucional, se respondería a todas sus preguntas. De los trece medios contactados, solo uno informó sobre la rueda de prensa y las denuncias de los presos.

L'artista Núria Güell va convidar més de cent presoners sotmesos al règim FIES 1 a crear un poema, dibuix o petita narració com a "full de reclamació" sobre la tortura institucional a la qual estan sotmesos. Es van rebre més de 150 dibuixos, poemes, cartes, parts mèdics i denúncies de tortura, que es van reenviar diàriament i de forma anònima a Francisco Caamaño, llavors ministre de Justícia.. Paral·lelament, es van lliurar paquets personalitzats amb còpies de tot el material als periodistes responsables de la secció de Justícia dels principals diaris de tirada nacional. Es van convidar a una roda de premsa on, juntament amb un exintern del FIES i un exfuncionari dedicat a investigar i denunciar la tortura institucional, respondrien a totes les preguntes. De les tretze mitjans de comunicació contactats, només un va informar sobre la roda de premsa i les denúncies dels presoners.

Aplicación Legal Desplazada #3: F.I.E.S.
2011-2012

Aportación de agentes del orden

2009

The artist arranged meetings with police officers, who would flirt with her in the streets, making her feel very uncomfortable. These police officers were also breaking the law. Police members in Cuba are banned by law to engage in a friendship, become close or have sexual relationships with foreigners. The artist played along with their proposals, secretly recorded the encounters and kept their private telephone numbers. Her response to their proposals for intimate meetings was to agree to meet. However, the time and place she suggested was at the opening of the exhibition where the documentation of each encounter with them was displayed using the "police inquiry" technique. Police officers are the most evident side of the control that the System exerts on the individual. In this case, their acts seem inconsistent with what they are supposed to represent. Through this project, the artist seeks to disorder those who represent and dictate order, to question power structures and the "unquestionable" social roles these structures legitimize.

La artista citó a varios agentes del cuerpo policial, que la adulaban de forma desagradable por la calle, a la inauguración de una exposición. En Cuba los policías tienen prohibido por ley tener una relación íntima o sexual con los extranjeros. La estrategia para llevarlos a la galería se sustentó en el coqueteo, aprovechando todas las ocasiones para seguirles el juego e intercambiar teléfonos. Cada uno de estos acercamientos y llamadas los documentó de forma oculta para luego mostrarlos en la exposición. Su respuesta a su proposición de tener encuentros íntimos fue darles cita a la inauguración de la exposición, propiciando así el encuentro de los policías con la "investigación policial" de la que, sin saberlo, habían sido objeto. Las fotografías que documentan la exposición se han añadido a la pizarra cerrando así la investigación. Los policías son la cara más obvia del control al sujeto por parte del Sistema. A través de esta obra la artista busca desordenar a los que representan e imparten el orden, cuestionando las estructuras de poder y los roles sociales "incuestionables", legitimados por estas.

Aportación de agentes del orden

2009

115 photograph on paper, documentation, board

Edition of 3

Valor #1

2007

The work is structured in two parts. The first one is a video showing how the phrase "El día de mañana" (The Day of Tomorrow) is tattooed on the sole of the artist's right foot. The second one was the documentation made every day using a scanner of the wear down that suffers the tattooed phrase as a result of the daily pressure exerted on the sole when walking. The documentation process ends when the only text left is "el día de" (the day of), which will remain printed forever due to its location. The leaning of the temporal horizon towards the future is a feature of Western civilization. This tendency to project our lives toward the day of tomorrow influences our way of living the present time and turns into a method to control the subject.

La obra está estructurada en dos partes. La primera es un vídeo en el que se muestra cómo tatúan de forma permanente la frase "El día de mañana" en la planta de el pie derecho de la artista. La segunda es la documentación hecha diariamente con un escáner del desgaste que sufre la frase tatuada, como resultado de la fricción diaria al caminar. El proceso de documentación termina cuando sólo queda "día de", que, por su ubicación en el pie, permanecerá inscrito toda la vida. La inclinación del horizonte temporal hacia el futuro es una de las características de la civilización occidental. Esta tendencia a proyectarnos hacia el mañana condiciona nuestra manera de vivir el presente y se presenta como una forma de control del sujeto.

Valor #1

2007-2020

Photograph on paper

104,69 x 90 cm

Edition of 3

NÚRIA GÜELL (Girona - España, 1981)

Núria Güell evidencia les estratègies perverses que s'amaguen sota accions, llenguatges i conceptes. El seu treball gira entorn dels defectes de les estratègies de dominació institucional, com els bancs, els poders legislatius i jurídics. El seu estudi de l'antropologia social i la seva aposta per la participació col·lectiva es converteix en resistència biopolítica. La seva metodologia de treball consisteix en curtcircuitar la llei i aplicar-la de forma inversa. En fer-ho, Güell desarticula els seus mecanismes unidireccionals i revela els procediments antiètics del poder hegemònic. Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, continua els seus estudis a la Càtedra Arte de Conducta en la Habana, sota la direcció de Tania Bruguera. Darrerament, ha exposat individualment al Center for Arts and Politics, Tel Aviv; el Domus Artium 2, Salamanca; a la Biennale Warszawa, al CAC Brétigny, Brétigny-sur-Orge, Museo de Arte Contemporáneo de León i al Museo de Arte Contemporáneo de Zulia, Maracaibo. La seva obra es troba als fons d'importants col·leccions e institucions entre les que destaquen el MiMA Middlesbrough Institute of Modern Art, el Moderna Museet d'Estocolm o el Centre d'Art La Panera, Lleida.

Núria Güell evidencia las estrategias perversas que se esconden bajo acciones, lenguajes y conceptos. Su trabajo gira en torno a los defectos de las estrategias de dominación institucional, como los bancos, los poderes legislativos y jurídicos. Su estudio de la antropología social y su apuesta por la participación colectiva se convierte en resistencia biopolítica. Su metodología de trabajo consiste en cortocircuitar la ley y aplicarla de forma inversa. Al hacerlo, Güell desarticula sus mecanismos unidireccionales y revela los procedimientos antiéticos del poder hegemónico. Licenciada en Bellas Artes por la Universidad de Barcelona, continúa sus estudios en la Cátedra Arte de Conducta en La Habana, bajo la dirección de Tania Bruguera. Recientemente, ha expuesto individualmente en el Center for Arts and Politics, Tel Aviv; el Domus Artium 2, Salamanca; en la Biennale Warszawa, el CAC Brétigny, Brétigny-sur-Orge; Museo de Arte Contemporáneo de León y en el Museo de Arte Contemporáneo de Zulia, Maracaibo. Su obra se encuentra en los fondos de importantes colecciones e instituciones como el MiMA Middlesbrough Institute of Modern Art, el Moderna Museet de Estocolmo o el Centre d'Art La Panera, Lleida.

Artistic practice of Núria Güell is about the analysis of how power devices affect our subjectivity, subjecting it to law and hegemonic moral. The main resources that she uses in her work are to flirt with the established powers, complicity with different allies and the uses of privileges that artistic institutions she works with have, as well as those socially granted to her for being a Spanish and European. These tactics, diluted into her own life, are developed in specific contexts intending to question commonly-assumed identifications and cause a disruption in power relations. Graduated in Fine Arts from the University of Barcelona, she currently studies at the Càtedra Arte de Conducta in La Habana under Tania Bruguera's guidance. Her work has been recently exhibited at Center for Arts and Politics, Tel Aviv; Domus Artium 2, Salamanca; Biennale Warszawa; CAC Brétigny, Brétigny-sur-Orge; Museo de Arte Contemporáneo de León and Museo de Arte Contemporáneo de Zulia, Maracaibo. Her work was collected by significant institutions as MiMA Middlesbrough Institute of Modern Art, Moderna Museet in Stockholm or Centre d'Art La Panera, Lleida.

NÚRIA GÜELL

(Girona - España, 1981)

EXPOSICIONES INDIVIDUALES / SOLO SHOWS

2024

Paraules d'amor. Fabra i Coats Centre d'Art, Barcelona.

La sexualitat de l'amo. Festival Panoràmic. Roca Umbert. Fàbrica de les Arts. Granollers.

Dret a Rèplica. Museu d'art Modern de la Diputació de Tarragona.

Pas Innocent. Mèdol. Tarragona.

Paraules d'amor. Zip Festival. Teatre Nacional de Catalunya, Barcelona.

2023

Obras Completas, ADN Galeria, Barcelona.

Confinements, Escape Plans and a Various Kinds of Jouissance. Salle Principale. Paris.

2021

Todo orden se quiere puro, Fabra i Coats: Centre d'art Contemporani, Barcelona.

2020

L'apuntador i altres símptomes, Casa de la Paraula, Santa Coloma de Farners, Girona.

Núria Güell: Mini-Retrospective, 1:1 Center for Arts and Politics, Tel Aviv.

2019

El mamporrero y otros síntomas, Bòlit, Girona.

Visiones Contemporáneas, DA2, Salamanca.

Ante la Ley. Sobre guardias y guardianes, Casal Solleric, Mallorca.

Nation State. Four escape strategies, Biennale Warszawa, Poland.

2018

De putas. Un ensayo sobre la masculinidad, ADN Galeria, LOOP, Barcelona.

Au nom du Père, de la Patrie et du Patriarcat, CAC Brétigny, Brétigny-sur-Orge.

Patria y Patriarcado, MUSAC, León.

Libre Albedrío, MAZCUL, Maracaibo.

2017

*Correspondencia de Ultramar *2: Núria Güell & Iván Candeo, Sala Mendoza, Caracas.*

2016

Enjoy Austria, with Katalin Erdodi, Art at Work, Vienna.

Motherland, Fatherland, Middlesbrough Institute of Modern Art, Middlesbrough.

Buenas Intenciones, ADN Galeria, Barcelona.

Proyecto John Rambo, ADN Platform, Sant Cugat, Barcelona.

Troika Fiscal Disobedience Consultancy, Project Arts Centre, Dublin.

2015

Mesures de Desajust, Arts Santa Mònica, Barcelona.

2013

You and whose army, Galerija Miroslav Kraljvić, Zagreb.

Refuncionalizando la deuda y el cincel, EspacioMeBAS, Museo de Santander.

Cualquier semejanza... Salle Zero, La Habana.

Alegaciones Desplazadas, ADN Galeria, Barcelona.

2012

Aplicación Moral Desplazada #1: Crecimiento Exponencial, Sant Andreu Contemporani, Barcelona.

Aplicación Legal Desplazada #3: F.I.E.S. 9THE13, Vigo.

Aplicación Legal Desplazada #1: Reserva Fraccionaria, Sala x, Pontevedra.

Aplicación Legal Desplazada #3: F.I.E.S. Offlimits, Madrid.

2011

La lección excéntrica, Sala Moncunill, Terrassa, Barcelona.

2007

CaravanaNatura, Sales Municipals de La Rambla, Girona.

EXPOSICIONES COLECTIVAS / GROUP SHOWS

2024

El que queda després (rastre, senyal i residu). Tarragona.
Fronteras, Festival Ex Abrupto, Barcelona.
Patrimoni Nacional. Géiseres. MNAC, Barcelona.
Maternar. Entre el síndrome de Estocolmo y los actos de producción, Utopías Iztapalapa. CDMX. México.
Palestina libre. Espacio Tangente, Burgos.
Géiseres. MNAC, Barcelona
Not Only What, But Also How, Embassy of Spain, Washington D.C.
Tantas mujeres en una misma, Centro Cultura LA NAU, Valencia.
We protect you from yourselves, ADN Galeria, Barcelona.
Normopatías, Es Baluard, Palma de Mallorca.

2023

Poética de la memoria, Palacio de los Condes de Gabia, Granada.
Art contra la violència masclista, Centro Cultura LA NAU, Valencia.

2022

Intención poética. Preludio. Colección MACBA, Museu d'Art Contemporani Barcelona.
Coalescence, ADN Platform, Sant Cugat.
Not Only What, But Also How, Cultural Office Embassy of Spain, Washington D.C.
Fine Print, Beirut Art Center, Lebanon.
El rayo que no cesa, Universidad Católica de Temuco, Chile.
Manifesta 14, It matters what worlds world worlds: how to tell stories otherwise, Prishtina.
Dimarts de vídeo, Arts Santa Mònica, Barcelona.
The Radical Imaginary 2, VOX, Montréal.
Bodies, un-protected, Kunstlerhaus Mousonturm, Frankfurt.
El ojo desarmado, Casal Solleric, Palma.
Como una bola de nieve, La casa Invisible, Málaga.

2021

Encreuaments. Dipòsits de la Col·lecció Nacional, Museu d'Art Jaume Morera, Lleida.
Fronteres. Línies de tall, Antic Escorxador, Figueres.
Personae. Máscaras contra la barbarie, Es Baluard, Palma.
Maternar. Entre el síndrome de Estocolmo y los actos de producción, MUAC, México.
A.C.A.A.B. Franklin Cofactory, Santiago de Chile.
Bodies, in-protected, Mousonturm, Frankfurt.
Bienal Sur, Museo Nacional de Colombia, Bogotá.
Los trabajos estériles, La Regenta, Las Palmas.
Entre nosotros y los otros: Juntos aparte, MUNTREF CAC, Buenos Aires.
What Makes Another World Possible? Tallinn Art Hall, Estonia.

In the beginning was the deed! Galeria Arsenal, Bialystok.

Autostrada Biennale III, Prizren.

Estado de Sitio, Sala Amós, Logroño.

Everyone is an Artist: Cosmopolitical Exercises with Joseph Beuys, The Kunstsammlung Nordrhein-Westfalen, Düsseldorf.

Canciones para una revolución, C. C. Lima.

Un même monde, Maison des Arts Georges & Claude Pompidou, Cajarc.

J(e m)'accuse o la mort de l'autor, Can Palauet MAC, Mataró.

2020

Ara Mateix, Arts Santa Mònica, Barcelona.

Who Cares? Feminist Art Festival - Art in Times of Lockdown, Feldfünf, Berlin.

19º Festival Escena Poblenou, Barcelona.

Línies vermelles. La censura en la col·lecció de Tatxo Benet, La Panera, Lleida.

Ella, el ojo, el dedo, la mano, ADN Galeria, Barcelona.

PROYECTOR 2020, International Videoart Festival, Madrid.

9 recorridos en vídeo por la Colección, MUSAC, León.

Art Paris 2020.

They Were Told That Money, Valletta Contemporary, Valletta.

Visiones contemporáneas. En casa, DA2, on line.

Today is our tomorrow, Online Film Program, Publics, Finland.

Cineando el Cambio, CCEN, Managua.

Bienal Internacional de Asunción.

Visions of Displacement, Hangar, Barcelona.

Cinco itinerarios y un punto de vista, MUSAC, León.

L'home nu. Tot despullant els arquetips de la masculinitat, Can Rocamora, Sitges.

2019

Canciones para una revolución, Tabacalera, Madrid.

5994 is just a number, ADN Galeria, Barcelona.

es_ta_do_na_ción, Bienal Sur, Cúcuta.

Propuestas VEGAP, Círculo de Bellas Artes, Madrid.

Today Is Our Tomorrow, Publics, Helsinki.

Elogi del malentès, Can Palauet, Mataró.

Coreografías del género, CCCB, Barcelona.

Ex Abrupto Festival, Moità.

J(e m)'accuse o la mort de l'autor, Bòlit, Girona.
Votox. ¡Que viene la ultraderecha! (Como si alguna vez se hubiera ido), ABM Confecciones, Madrid.
Seamos realistas, pidamos lo imposible, Colateral Bienal de la Habana, Arsenal Habana.
XIX Muestra de Cine Realizado por Mujeres, Huesca.
Picasso et l'exil, Les Abattoirs Musée – Frac Occitanie, Toulouse.
Footnote to a Footnote, Fondazione Baruchello, Roma.
Borderlines, Talbot Rice Gallery, Edinburgh.
The Body Politic, Catalyst Arts Gallery, Belfast.

2018

Territorios que importan, CDAN, Huesca.
Transantiquity, Galeria Municipal do Porto.
On Circulation, Bergen Kunsthall.
Temporal, MUAC, México D.F.
La no comunidad, Centro Centro, Madrid.
Burgos Contra la Represión y la Censura, Espacio Tangente, Burgos.
Playing Innocent, MMAG Foundation, Amman.
Extra States: Nations in Liquidation, Extra City Kunsthall, Antwerpen.
Laboratorio Desearte Paz #58, Galería de Arte Contemporáneo Paul Bardwell, Medellín.
Subcontracted Nations, A.M. Qattan Foundation 's, Ramallah.
Al final de todos los sueños humanos no hay más que polvo, ADN Galeria, Barcelona.
J.A.C.A. EKO Carabanchel, Madrid.
Prototipoak, Azkuna Zentroa, Bilbao.
Nacionalismes d'un mateix, Bòlit, Girona.
Estado Liminal, Centro Cultural Galileo, Madrid.
We can't come from nothing, Taipei.
Against Forgetting, Senesi Contemporanea, London.
Guerrilla & Girls, LE CAP, Saint-Fons.
Trapos Sucios, Colonia San Rafael, México D.F.
Creación y Pueblo, Centro del Carmen, Valencia.

2017

Revolución, ABM Confecciones, Madrid.
Havana art weekend, La Havana.
La revolució és una ficció, Eina, Barcelona.
La cara oculta de la luna, Centro Centro, Madrid.

Juntos Aparte, Bienalsur, Cúcuta.

10a Biennial Leandre Cristòfol, Centre d'Art la Panera, Lleida.

100 años de la Revolución de Octubre, OCCC, Valencia.

La Guerra. Espacios-tiempos del Conflicto, La invisible, Màlaga.

El día de mañana, Fundación Sala Mendoza, Caracas.

Politzacions del Malestar, Arts Santa Mònica, Barcelona.

Manipulate the World, Moderna Museet, Stockholm.

Matèria Primera, Fabra i Coats, Barcelona.

On anam? Es Baluard, Mallorca.

The Housing Question, MIMA, Middlesbrough.

Arcana imperii. Investigacions en burocràcia, CCC El Carme, Valencia.

La intimidación es política, Centro Cultural Metropolitano MET, Quito.

Interjecciones SUR [geografías de las violencias], Centre Flassaders, Palma.

Contrafogos. Resistencia à invasio neoliebral, Pelotas.

JACA. Jornadas de Arte y Creatividad Anarquistas, Madrid.

Universal Hospitality 2, MeetFactory Gallery, Prague.

Women in Work. Mujer, Arte y Trabajo en la globalización, UPV, Valencia.

Sonique, Centro Hispanoamericano de Cultura, La Habana.

Vocales, CAC Brétigny, Paris.

2016

Don't You Think It's Time For Love? Museum of Modern Art, Moscow.

Salvage, Waterside Contemporary, London.

Exposure 8, Beirut Art Center, Beirut.

Krisis, Bonington Gallery, Nottingham.

Esperando a Thoreau, Sala Amadís, Madrid.

Recreaciones A1/2016. Tras Aníbal López, Despacio, San José.

Facts don't speak for themselves, Skånes Konstförening Gallery, Malmo.

Biennale de Paris, Beirut.

EURO|PHONIA pop-up exhibition, London.

¿Quién es ese hombre? TEA, Tenerife.

Universal Hospitality, Festwochen, Vienna.

Arte y Participación Ciudadana, Las Palmas.

Y rembe'y. Los labios de agua, CCE Juan de Salazar, Asunción.

Radio Bib-Rambla, Centro José Guerrero, Granada.

A Certain Urge (Towards Turmoil), EFA Project Space, New York.

Otra puta feria más, Galería 6más1, Madrid.
The Soul Of Money, DOX Centre for Contemporary Art, Prague.
Bread And Roses, Museum of Modern Art, Warsaw.
Generación 2016, La Casa Encendida, Madrid.

2015

Gentrificación, Pop Pop, San José.
Mde15. Historias locales/prácticas globales, Museo de Antioquia, Medellín.
Festival Ingràvid, Figueres.
Arte y propaganda libertaria, Espacio Encarnación González, Madrid.
Producción 2015, MARCO, Museo de Arte Contemporánea de Vigo.
Is This the Time for Art? The Museum of Forgetting, Norrköping.
The School of Kyiv, Kyiv Biennial.
El Lissitzky: The Artist and the State, IMMA, Dublin.
Translocations. Project Observatory, Arts Santa Mònica, Barcelona.
Lecciones de Historia, CAAM, Las Palmas.
In Search for a Radical Incomplete. A Perfect Animal Within, Stacion, Prishtina.
Beyond The Tropics, IUAV, Venezia.
C.I.T.I. Sala de Arte Joven, Madrid.
Uncanny Bodies, Imagetanz, Brut.
Prophetia, Fundació Joan Miró, Barcelona.
Las variaciones Sebald, CCCB, Barcelona.
Límites Nómadas, Bienal de las Fronteras, Temaulipas.

2014

We are here because you were/are (t)here, Studio Das Weisse Haus, Wien.
Mi (lehet) a performansz? Trafó House of Contemporary, Budapest.
Un saber realmente útil, Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid.
FREESTAS. Trienal de arte, Sorocaba.
Slow Future, CCA Zamek Ujazdowski, Warszawa.
Cartography of transitions/Kartografije tranzicij, MoTA, Ljubljana.
Exposición en apoyo a la exhumación a las víctimas del Franquismo, Espacio Tangente, Burgos.
'Homeland' Video Art, Damer House Gallery, Roscrea.
Emancipating Audiences, ZUMZEIG Cine Bistrot, Barcelona.
Be Virus, my friend, La casa encendida, Madrid.
Manifest. Art avui davant els dubtes, Fabra i Coats, Barcelona.
La realitat invocable, MACBA, Barcelona.

PREMIOS Y BECAS / AWARDS AND GRANTS

2023

X edición del Premio de Videocreación, Catalonia, Spain.

2022

Premis ACCA 2021. Mejor proyecto artístico (nominated)

2021

Premio 'El Ojo Crítico' de RNE de Artes visuales

Premi Galeries 2021. Núvol, el digital de cultura / NYU Global Artist Convening with Anna Deavere Smith
/ Finalista Premis

2020

ACCA 2020 – 37a edició – Projecte artístic

2020 Becas Multiverso. Spain

2019

Paulo Cunha e Silva Art Prize. Portugal (nominated)

Antoni Gelabert Prize. Casal Solleric, Palma de Mallorca. Spain (First Prize)

2018

Propuestas 2018. VEGAP. Spain

Cité Internationale des Arts. Paris, France

Residencia en el MUAC. México D.F., México

2016

MAC International Ulster Bank Prize. Belfast. Northern Ireland (short list)

14º Mostra Gas Natural Fenosa. MAC, La Coruña, Spain (First Prize)

2015

Prize GENERACIÓN 2016. Madrid, España

FLACC. Workplace for Visual Artists. Genk, Belgium

Artists Residency Programme. IMMA. Dublin, Ireland

2014

Premio RAC. (Mejor exposición privada de artista español en galería). Madrid, Spain
Premio GAC-DKV. (Al artista joven por la mejor exposición). Barcelona, Spain
5 x 5. International Prize of Contemporary Art Diputación Castellón. EACC. Castelló de la Plana, Spain

2013

Premi Ciutat de Palma "Antoni Gelabert" d'Arts Visuals (Honorable Mention), Spain
T.R.I.B.E. MoTA – Museum of Transitory Art, Ljubljana, Slovenia
Iaspis Residence. Göteborg, Sweden

2012

Premi Ciutat de Palma "Antoni Gelabert" d'Arts Visuals. Mallorca, Spain (Honorable Mention)
Becas Agita 2012. Figueres, Spain
Participar.de. Madrid, Spain

2011

Premi Ciutat de Palma "Antoni Gelabert" d'Arts Visuals. Mallorca, Spain (selected)
Curators' Network. Matadero. Madrid, Spain
Residencia en Off Limits. Madrid, Spain
Premios de Creación Injuve. Madrid, Spain (price)
Aparadors i Pantalles. ACVic. Vic, Spain
PEC programa educativo completo, SOMA. México D.F., México (accepted for 2011)

2010

Art Jove 2011. Sala d'Art Jove. Barcelona, Spain (premio modalidad edición)
Premio Miquel Casablanques. Sant Andreu Contemporani. Barcelona, Spain (winer project)

2009

Beca de creación Guasch Coranty, Fundació Guasch Coranty. Barcelona, Spain
V Biennial de Valls 2009. Premis Guasch Coranty. Museu de Valls. Valls, Spain (price)
Batiscafo Residency. Triangle Arts Trust. La Habana, Cuba

2008

Ayuda a la formación. CoNCA. Barcelona, Spain
V Biennial d'Art de Girona. Ajuntament de Girona. Girona, Spain (first price)

2007

VI Festival MAPA'07. Cèl.lula. Girona, Spain (winer project)

2006

V Bienal d'Art Contemporani de Vic. H-Associació per les Arts Contemporànies. Vic, Spain (first price)

Premios de Creación Artística de la Universidad de Zaragoza. Universidad de Zaragoza. Zaragoza, Spain (second price)

Sala d'Art Jove. Secretaria de la Joventud. Barcelona, Spain (public project)

2004

Beca de Intercambio. Instituto Superior de Arte (ISA). La Habana, Cuba

COLECCIONES PÚBLICAS / PUBLIC COLLECTIONS

Museo Reina Sofia, Madrid.

MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona.

Museu d'Art de Cerdanyola.

MIMA, Middlesbrough Institute of Modern Art.

Moderna Museet, Stockholm.

Stedelijk Museum's 's-Hertogenbosch.

INJUVE, Madrid.

Fundación Guasch-Coranty, Barcelona.

Museu de Valls, Tarragona.

Museu Jaume Morera, Lleida.

Centre d'Art la Panera, Lleida.

Colección Casa de Cultura de Girona.

Fons d'Art Contemporani de Girona.

Ayuntamiento de Vic.

Universidad de Zaragoza.

MAS, Museo de Arte Moderno y Contemporáneo de Santander.

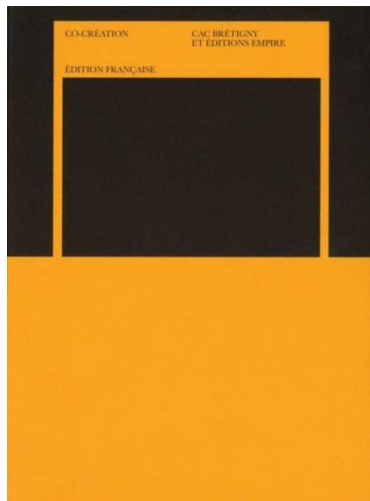
Colección Fundación Montemadrid.

MAC, Colección Gas Natural Fenosa.

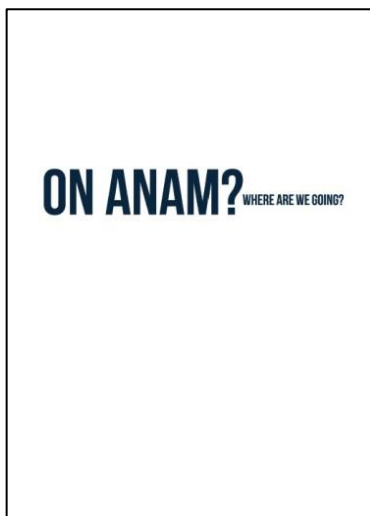
L'Apuntador i altres símptomes

Bòlit, Centre d'Art Contemporani: Girona, 2020

Co-Création

CAC Brétigny; Éditions Empire: Brétigny-sur-Orge,
2019

On anam?

Aramburu, Nekane; Becce, Sonia
Fundació Es Baluard: Palma, 2019

adngaleria

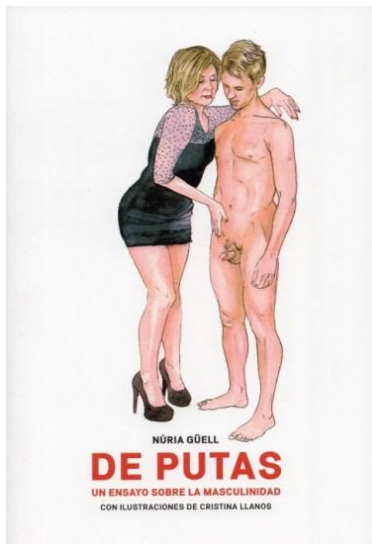
c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

Borderlines

Giblin, Tessa

The University of Edinburgh: Edinburgh, 2019

De putas. Un ensayo sobre la masculinidad

León: Junta de Castilla y León, MUSAC, 2018

adngaleria

c/ Mallorca, 205
08036 Barcelona
T. (+34) 93 451 0064
info@adngaleria.com
www.adngaleria.com

Works (2008-2016)

Barcelona: ADN Galeria, 2016

Apátrida por Voluntad Propia

Barcelona: Núria Güell, 2016

Epistolario Ayuda Humanitaria

Güell, Núria

Barcelona : Sala d'Art Jove, 2012

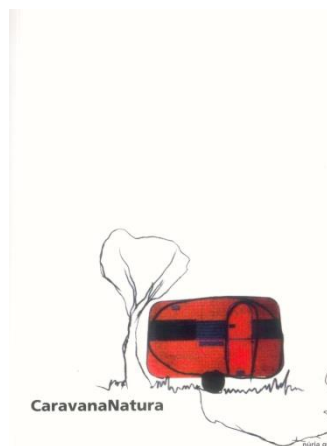
Cómo expropiar a los bancos

Qmunt, Enric Duran, Lucio Urtubia, Colectivo Crisis i Simona Sarau
Melusina i elTangram: Barcelona, 2011

***Radio de Acción . Núria Güell – Catalina Lozano.
Conversaciones***

Espacio Abisal: Barcelona, 2011

CaravanaNatura

Bonet, Pilar; Peran, Martí
Sales Municipals d'Exposició: Girona, 2007

adngaleria

c/ Mallorca, 205

08036 Barcelona

T. (+34) 93 451 0064

info@adngaleria.com

www.adngaleria.com

Núria Güell

Texts and Press

La artista que se casó con quien dijeron las jineteras

• Núria Güell burla los mecanismos de las administraciones española y cubana en sus actuaciones artísticas

Boda civil realizada en Ciudad de La Habana , de Núria Güell(Cortesía de la artista)

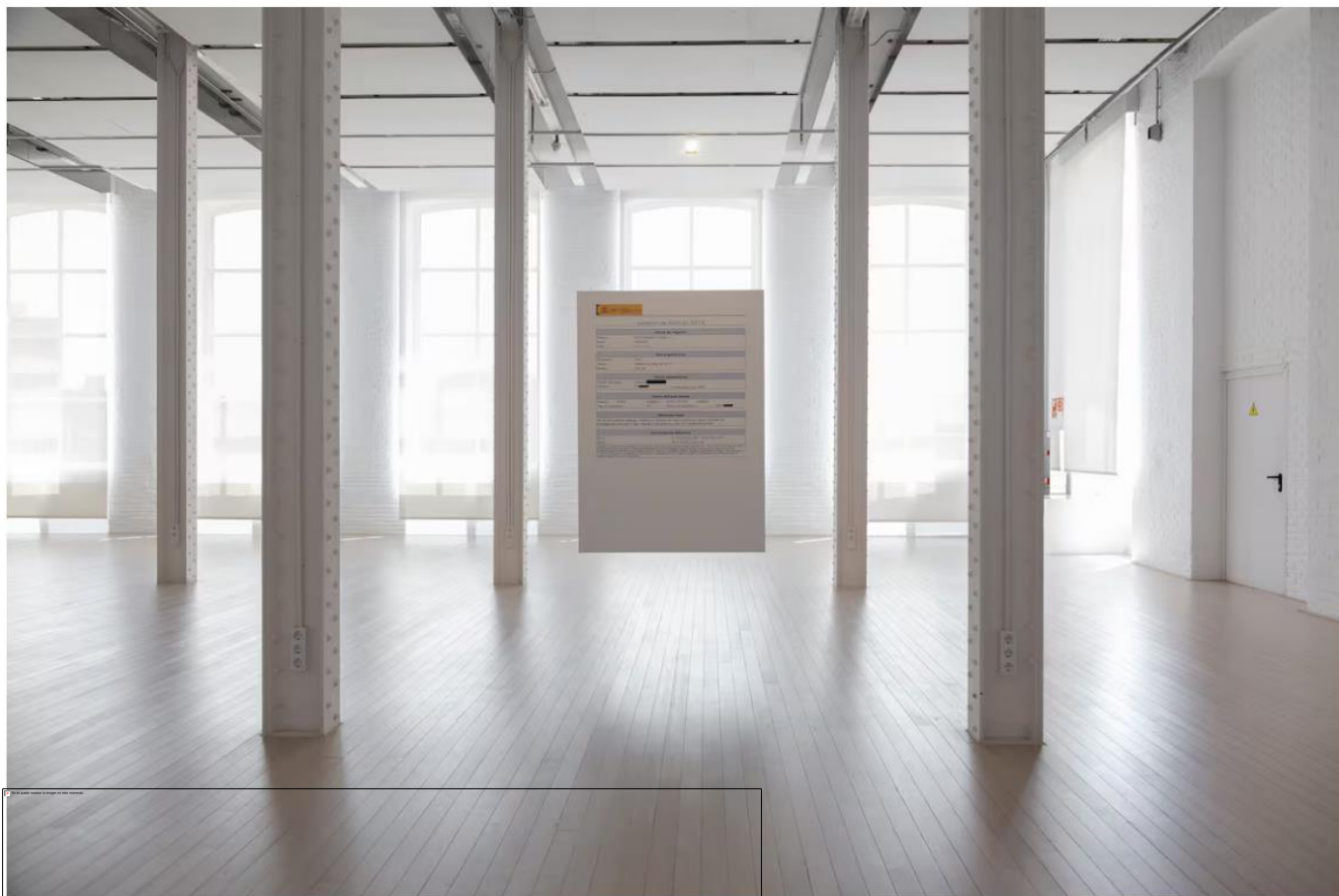

Teresa Sesé

Barcelona

08/03/2025 18:03

Se ofreció como esposa al cubano que le escribiera “la carta de amor más bonita del mundo”, dejó la decisión en manos de un jurado de jineteras y se casó con el elegido, que obtuvo los papeles para salir del país. Así nació Ayuda Humanitaria(2008-2013), proyecto con el que Núria Güell usaba el amor para burlar(“), quiso renunciar a la nacionalidad (*Apátrida por voluntad propia*) y se dio de alta en autónomos como monja para pagar menos a Hacienda y cobrar el paro (*La banalidad del bien*) . Y en 1927, cuando la invitaron a una exposición sobre la

Vista de l'exposició 'Tot ordre es vol pur', de l'artista Núria Güell, crítica amb el moralisme a les institucions
EVA CARASOL

exibart.es entrevista: Núria Güell, entretejiendo 'paraules d'amor'

ENTREVISTAS

de Redacción

Con motivo de la presentación del vídeo-ensayo 'Paraules d'amor' en Barcelona, conversamos con Núria Güell sobre el proceso de creación de la obra, así como sobre su metodología de trabajo, que utiliza la «institución-arte» como medio para cuestionar estructuras de poder establecidas.

Retrato de Núria Güell. Cortesía de la artista.

Laura García Higuera

8 de marzo de 2024 -16:47h Actualizado el 08/03/2024 -17:42h

El Reina Sofía compra 30 obras en ARCO por más de 553.000 euros

Las piezas adquiridas pertenecen a un total de 22 artistas, 17 de ellas mujeres, como Nuria Güell, Julia Montilla y Ana Laura Aláez

El **Museo Reina Sofía** ha comprado en **ARCO** 30 obras de 22 artistas, 17 de ellas mujeres, por un valor que supera los 553.000 euros. El año pasado adquirió **26 piezas por 400.000 euros**. Nuria Güell, Ana Laura Aláez, Lola Bosshard, Esther Boix, Mitsuo Miura, Ana Gallardo, Alicia Herrero, Josep Ponsatí, Miguel Ángel Rojas y Regina José Galindo son algunas de las figuras cuyos trabajos han sido obtenidos por el Estado.

Núria Güell, arte contendiente en el Museu d'Art Modern de Tarragona

La muestra temporal 'La feria de las flores' vinculada al proyecto 'Dret a rèplica' expone la explotación sexual de menores en Colombia

Núria Güell hablando sobre su obra el día de la inauguración. Foto: Pere Ferré

Núria Güell (Vidreres, 1981), una artista que pone en el punto de mira las problemáticas sociales que escondemos o que callamos, presenta su obra con una praxis artística colaborativa ligada al feminismo y al activismo en el **MAMT (Museu d'Art Modern de la Diputació de Tarragona)**.

Güell funde de manera exquisita la experiencia vital con la artística y profundiza en las necesidades concretas de los contextos específicos en los que desarrolla sus propuestas, usando medios y soportes inusuales que no se suelen ver en el mundo del arte. Sus obras estudian el complejo entramado de una sociedad precisa para adaptar el tema a las necesidades del entorno, y explicar así **relatos cercanos escondidos bajo el manto del decoro**.

l'educació capacita les persones per prendre decisions informades, reduint "la necessitat" de censura. La manca de preparació i de professionalisme dels que jutgen es converteix en un problema tant sistèmic com estructural.

Censura creativa

La cultura cancel·lada està a l'ordre del dia i genera debats acalorats sobre el sistema museístic en temes de raça, autocensura, justícia social o apropiació. Les amenaces a l'expressió artística inclouen assetjament, violència i persecució legal per càrrecs com ara difamació, blasfèmia o lleis vagues relacionades amb terrorisme, seguretat nacional, ordre públic, incitació a l'odi, moral pública o valors tradicionals.

Núria Güell s'ha enfrontat a censuren en entorns tan dispersos com Suècia i Cuba. I, en l'àmbit local, el consistori de Figueres no va veure a *Ideologies Oscil·lantories* –creada amb Levi Orta– la inherent i subjacent crítica de l'obra. La crítica social i política de Güell ha provocat controvèrsies abordant temes com ara la situació dels immigrants, la precarietat, els paradisos fiscals i la corrupció. Güell i Orta advoquen per evitar actituds autoritàries sense espai per al diàleg, i per no repetir les conductes de què ens volem alliberar. Les narratives polítiques dominants polaritzen i ataquen implacablement teatres, museus, músics o novel·listes crítics amb els governs. Aquest fenomen se suma a la tendència global d'infr finançar la cultura per tornar-la vulnerable.

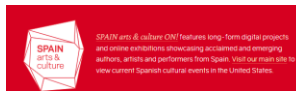
Precisament, Daniel Gasol qüestiona discursos dominants de poders factius sobre identitat, treball, classe i consum, tot explorant els mecanismes que construeixen narratives hegemòniques. El seu projecte *Vagos, maleantes y peligrosidad social* aborda l'autocensura i la repressió interioritzada després d'anys de dictadura i postguerra. Investiga com rodamons i altres comportaments antisocials es van convertir en subjectes criminals sota una normativa de la Segona República, modificada pel règim franquista per afegir-hi els homosexuals. Gasol presenta una investigació acadèmica i visual sobre la regulació de desitjos, explorant el concepte de cossos socials, de delictes, de reprimits i de llei.

Conservadorisme cultural

El creixent conservadorisme actual ha emprès una guerra cultural contra tot allò que soni a *wok* (teories crítiques de gènere, raça, identitat sexual o LGTBIQ) a les quals també han afegit l'antisemitisme. I és precisament a Alemanya on les arts se'n ressenten en la lluita contra l'antisemitisme. Aquesta polèmica ja va sacsejar un dels esdeveniments artístics més respectats a escala mundial: la Documenta 15. I el tema continua, ja que ha dimitit tot el comitè artístic de la propera setzena edició a causa de l'assetjament dels mitjans alemanys en el seu sordid suport a Israel. Hi ha qui diu que tenen mala consciència de l'holocaust, de l'exode. Potser els palestins

Núria Güell / Levi Orta. *Ideologies Oscil·lantories*. Projecte produït pel Festival Ingressat de Figueres 2022.

NÚRIA GÜELL

My doubt in front of the United Nations Sustainable Development Goal No. 1

The main purpose of artist Núria Güell has been to use the space on the poster displayed in the gardens of the Cultural Office of the Embassy of Spain in Washington, D.C. as an advertisement and a platform to appeal to the charity of viewers in the nation's capital.

In her work, [Núria Güell](#) suggests sponsoring a female Spanish artist with a minimum contribution of \$300, which is approximately the amount that artists must pay monthly in Spain in order for them to be able to work under the umbrella of the law. Güell herself would be the recipient of any potential financial aid. If a kind-hearted viewer/participant agreed to sponsor Núria Güell, they would receive an original drawing signed by the artist, as a token of appreciation.

The means of contact provided was the artist's e-mail address or the artist's website.

This initiative, and its sequence (advertisement – contact – donation), follows one of the methodologies that Güell generally applies in her practice, which she calls *analytical replica*. This method consists of embodying and replicating the same attitude shown by the social or political phenomenon being analyzed in order to make it more visible particularly through her work and using art as a medium. Thus, the context and the execution of her work act as a magnifying lens that allows us to analyze from a critical perspective the nuances of what is socially accepted. On this occasion, she suggests we reflect on the first of the *Sustainable Development Goals: End poverty* in all its forms everywhere.

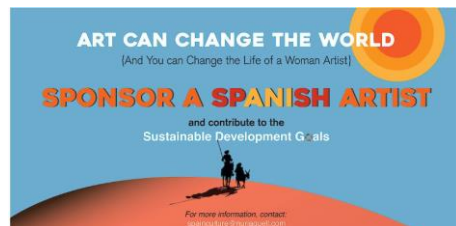
To this end, in her research she calls for two key issues to be reviewed. First, the concept of poverty itself: a lack or need that should not be measured only by an economic index or factor. Let us remember that culture is not included in any of the SDGs.

Secondly, she aims to point out the lack of real agreement to work in an effective and internationally coordinated manner towards a fair distribution of wealth. The goals included in this agenda seem inconsistent particularly when the signatory countries – Western countries in a privileged position – are the ones failing to reach an agreement to tackle international tax fraud and evasion.

Güell, with fine irony, proposes only one possible solution: charity. She reminds us that in 1815 Oscar Wilde already talked about philanthropy, referred to these virtues – that supposedly indisputable benevolent empathy – as “remedies that are an integral part of the disease.” The solution is materialized in the poster itself, integrated as part of the political landscape, just like the good intentions in disguise shown by states and corporations, which use campaigns and logos to hide paternalism, if not cynicism. Her work aims to expose this structural and symptomatic contradiction.

Despite the openness of the team of the Cultural Office of Spain and the total freedom artists have to propose actions to carry out as part of this project, Güell's work cannot be carried out. The proposed action cannot be completed, due to the existing regulations on exhibitions hosted by the Former Residence, which excludes works that involve an economic exchange, either during the process, as part of it or in the final piece. In a coordinated manner, both the artist and the curatorship believe that by exposing this sequence of events and impossibilities, another layer is added to the process of *Sponsoring a Spanish artist*.

In addition, this work offers a reflection on our real ability to act from the perspective of contemporary art, as part of *Not Only What, But Also How* project, which has set itself the goal of analyzing the 2030 agenda, and also of understanding in general how prepared we all are – creators, audiences and institutions- to address and rethink the ways of doing, be it art or politics.

"El ojo desarmado", la violencia machista al descubierto en el CIC El Almacén

PUBLICADO EL JUEVES 21 DE SEPTIEMBRE DE 2023 - 13:42H

La exposición aborda la cultura de la violación moviendo el foco de atención hacia los perpetradores y el sistema que ampara la violencia

Las obras seleccionadas evidencian sus diversas máscaras: la religión y los mitos (Cristina Lucas), la moral y los hábitos (Valeria Andrade), el lenguaje e imaginario visual (Olalla G. Valdericeda), la cultura y la historia del arte (Núria Güell), las leyes y mandatos (Regina José Galindo), los estereotipos y las creencias naturalizadas (David Martín, Marta Pujades, Arantxa Boyero) y, cómo no, el sistema neoliberal capitalista que lo ha integrado con sutileza dentro de su programa (Shoja Azari).

La Sala Aljibe del CIC El Almacén acogió en la mañana de este jueves la presentación del nuevo proyecto expositivo 'El ojo desarmado', que podrá ser visitado desde su inauguración, esta tarde a las 19:00 horas, hasta el próximo 13 de enero de 2024.

A la presentación de la exposición concurren el consejero de Cultura, Jesús Machín Tavío, y la comisaria de la muestra, Nerea Ubieta, junto a las artistas Nuria Güell y Olalla G. Valdericeda, que mantendrán este jueves una conversación abierta al público sobre los caminos que recorre la muestra.

Esta nueva propuesta del Área de Cultura del Cabildo de Lanzarote y La Graciosa, presidido por Oswaldo Betancort, aborda la cultura de la violación desplazando el foco de atención de las víctimas hacia los perpetradores y el sistema que ampara la violencia. El objetivo es identificar los filtros sibilinos que condicionan nuestra mirada, es decir, los mecanismos de naturalización del abuso y de la opresión, para desarmar el ojo y enseñarle a ver por sí mismo.

Premios El Ojo Crítico Núria Güell, Premio 'El Ojo Crítico' de RNE de Artes visuales

► "Por asumir riesgos, físicos incluso, al llevar a la práctica sus proyectos artísticos siempre comprometidos con la defensa del feminismo"

30.11.2021 | 14:55 horas Por PRENSA RTVE

Núria Güell rtve

La artista visual **Núria Güell** (Vidreres, 1981) ha sido galardonada con el premio '**El Ojo Crítico**' de **Artes visuales** en la XXXII edición de los galardones que concede **Radio Nacional de España**.

Según el fallo del jurado, Güell merece el premio por "asumir riesgos, físicos incluso, al llevar a la práctica sus proyectos artísticos siempre comprometidos con la defensa del feminismo, con el cuestionamiento de los límites institucionales, legales, contra toda forma de control. Sus obras son fruto de un cuidadoso trabajo de investigación que llega a ser más importante que el producto final, piezas en proceso, valora el jurado, que dan la vuelta a los mecanismos de reproducción del sistema del arte y se convierten en prácticas sociales abiertas que incorporan a un público amplio y de ámbitos muy diversos".

14 horas - Nuria Güell, Premio El Ojo Crítico de Artes Visuales 2021 - Escuchar ahora

Ha formado el jurado **Manuel Borja-Villel**, director del Museo Reina Sofía; **Ianko López**, periodista y crítico de arte; **Mario Páez** y **Rafael Marcos**, Colectivo El Palomar, ganadores en 2020; **Nerea Fernández**, directora de la galería Nieves y Fernández; **Ángela Núñez**, periodista de RNE especializada en arte; **Mery Cuesta**, crítica de arte, colaboradora de RNE; y **Laura Barrachina**, jefa del Área de Cultura de los Servicios Informativos de RNE y directora del programa 'El Ojo Crítico'.

CULTURA BARCELONA -
22 octubre 2020 2.00 h

NÚRIA GÜELL ARTISTA

“Tot l’art és polític”

Núria Güell i el seu projecte ‘Una pel·lícula de Dios’, que s’expo. ADN. L’artista té en perspectiva una altra exposició a Barceloneta, centre d’art de la Fabra i Coats. JOSEP LOSADA.

MARIA PALAU - BARCELONA

D’art compromès i de denúncia n’hi ha molt, però que arribi fins a les últimes conseqüències, molt menys. Núria Güell (Vidreres, 1981) traspasa aquest límit amb una pràctica artística que esmicola les fronteres amb l’activisme. Els seus projectes es nodreixen de la brutícia que amaga sota l’estora el sistema polític i econòmic. Sempre convé escoltar els artistes. I més en temps de tant soroll buit.

Com està vivint tota aquesta situació?

Hi ha moments per a tot, però, en general, amb preocupació. No tant pel virus com per la pandèmia, és a dir, per la gestió política i social del virus, per la narració que es construeix. Encara que podríem pensar que l’Estat s’ha creat com a entitat protectora, un cop en funcionament, com totes les entitats i dispositius carregats de poder, el que vol és sobreviure, governar, no protegir. Quan a l’Estat li toca protegir, ho fa amb incomoditat, no forma part de la seva idiosincràsia o naturalesa, per dir-ho d’alguna manera. Ja ho hem vist. Allò que li és propi és la seva conservació.

La Covid-19 farà canviar el món? O aquest món no es pot canviar?

A *grosso modo*, tot i que qualsevol cultura tendeix a la seva conservació, sempre està en moviment, es va adaptant o actualitzant als temps. La crisi del 2008, per exemple, va canviar alguns dispositius i institucions i els moviments que generaven, però la crisi del 2008 va ser una conseqüència, i els canvis que va generar també, de forma que es pot dir que no va haver-hi ruptura sinó continuïtat o adaptació. Amb la pandèmia passa el mateix. Ara bé, almenys en el nostre context, més enllà que la producció i el consum continuen trobant la manera de seguir el seu curs, adaptant-se a les noves mesures protocol·làries i deixant a la cuneta les iniciatives més humils, hi ha quelcom que em sembla que està deixant marca en els cossos i, potser, quan vulguem tornar enrere serà massa tard. Ara mateix, abraçar-se a l'espai públic, tocar l'altre o allargar-li la mà està criminalitzat per bona part de la població. No és poca cosa. De fet, la decisió d'anomenar "distància social" la suposada necessitat de distància física entre els cossos és molt reveladora. Això em referia amb la construcció de la narrativa de la pandèmia. L'impacte que ha tingut en les formes de vida em sembla brutal. Respecte a si aquest "món" es pot canviar... Suposo que vols dir si les desigualtats i les injustícies desapareixeran en alguna època encara per venir. Ara per ara, tampoc res apunta a una ruptura. Sembla que el subjecte humà no se sentirà mai satisfet, que és inconsolable, sempre demanarà més, com el poderós.

El somni humit del capitalisme feixista és una societat amb por i sense esperança. Anem cap aquí? Ja hi som?

Ups, el "capitalisme feixista", sigui el que sigui, no és un subjecte i, per tant, no pot tenir somnis humits, però entenc que et deus referir a les persones que hi ha al darrere, als polítics del que s'anomena populisme de dretes o extrema dreta. Sí? Creus que Bolsonaro o Trump tenen somnis humits pensant en una societat amb por i sense esperança? Jo no ho crec. Jo crec que el que volen és conservar i acumular poder, i que no pensen gaire en "la societat" si no és com a eina per assolir els seus objectius. Però tornant a la pregunta..., ben bé no sé què és el "capitalisme feixista". Sí que crec, com alguns pensadors, que sigui el que sigui aquest sistema d'acumulació per desposseïció anomenat capitalisme s'assembla molt a una religió. Es nodreix del gaudi impossible de saciar que caracteritza el subjecte. Per tant, és difícil que sortim de la seva roda infernal sense abans canviar el subjecte. I pel que fa a l'adjectiu *feixista*, em venen al cap aquestes paraules de Mussolini que vaig fer servir a la versió italiana d'una de les meves peces: "A la doctrina feixista, el poble és l'Estat i l'Estat és el poble. Tot a l'Estat, res contra l'Estat, res fora de l'Estat." Que familiars que sonen avui dia, no?

Parlàvem de l'ús polític de la por i de la desesperança.

El poder necessita infondre por i respecte, crec que és una herència del "temor de Déu". La por forma part de les relacions de poder. No tota la societat és fidel al mateix poder, i els ciutadans fidels poden dubtar també, i, per assegurar-se el respecte i evitar possibles revoltes, el poder ha d'infondre por. Ara mateix estem vivint un reforçament de les polítiques autoritàries i de control social, una retallada de drets civils i de la llibertat d'expressió que anys enrere es veurien intolerables, però justament és amb la por amb el que se sostenen. Por al càstig. Mesures de control venudes com a mesures sanitàries. Servidumbre voluntaria en nom de la seguretat. Vivim, com diu l'Agamben, en un estat d'excepció permanent? No ho sé, tot això és molt complex. En aquests moments estic investigant sobre l'aclamació com l'altre pilar fonamental del poder. Sense reconeixement i aclamació cap poder

s'aguanta. Aclamar un poder és el requisit perquè aquest perduri al llarg del temps, i, després, ve la força, la violència. L'exercici que el poder aplica sobre el subjecte no acostuma a ser viscut per aquest com una dominació; al contrari, massa vegades es viu com allò que dona sentit a la seva existència. És el que passa habitualment amb la relació amb els déus. T'ordenen, et fan por, els has d'aclamar, però al mateix temps donen un sentit a la teva existència. A canvi de la por i de l'aclamació t'ofereixen un destí, uns objectius de vida. En aquest sentit, és important reconèixer la responsabilitat i/o complicitat que cadascun de nosaltres tenim amb els sistemes que ens dominen. Pel que fa a l'esperança que, segons l'enunciat de la pregunta anterior, el "capitalisme feixista" vol eliminar..., bé, no ho crec. El capitalisme, sigui el que sigui, igual que el feixisme, necessita esperança –make America great again–, que els ciutadans creguin en els seus objectius i en les seves promeses. L'esperança i els desitjos el nodreixen; per tant, no li interessa una societat sense esperança. A un poder que no alimenti l'esperança li queda poc temps de vida. Particularment, sobre el tema de l'esperança, em quedo amb un dels pressentiments del col·lectiu Espai en Blanc –que també va utilitzar el col·lectiu Democràcia en una de les seves peces–: "La millor lluita és la que es fa sense esperança."

Per al sistema, hi ha vides que valen més que d'altres. Què podem fer la gent per ser més interdependents i ajudar-nos?

En una societat articulada pel poder sempre hi haurà vides que valguin més i vides que valguin menys. El poder implica la manca de poder; on hi ha poder hi ha abús de poder. Vull dir que on hi ha poder hi ha jerarquia, amics i enemics del poder, i algú sempre hi sortirà perdent. I sí, ara es parla molt sobre la interdependència, les cures i autocures..., i és un tema complex i delicat, perquè som al terreny dels significants o de les paraules fetitxe, com les anomenen algunes pensadores. Ja sabem que un mateix significat s'utilitza per expressar significats molt diferents. Un exemple: al cap d'una setmana de decretar l'estat d'alarma, els poders financers ja utilitzaven aquests mateixos significats per vendre els seus nous productes, productes que resultarien necessaris per a bona part de la població en la crisi econòmica que augurava la "nova normalitat" per venir. Aquest punt de coincidència entre els eslògans de la banca i les consignes populars em sembla alertant, sospitós com a mínim. És un tema que es troba més a prop de les creences que del pensament, i en aquest sentit, res a dir. El que tinc a dir ja ho intento fer a través del meu treball. No tinc una resposta directa a la teva pregunta, però, encara que el que et vaig a dir pugui semblar que no hi té res a veure, trobo que potser ens aniria millor si ens donéssim menys importància. Aquesta obsessió pel nom propi, que és una obsessió de l'ordre del subjecte, no ens resta molta més potència de la que ens aporta?

Aquesta crisi li ha fet pensar en el paper de l'artista avui?

No. Però de tot el que he vist i he llegit en relació amb el món de la cultura em quedaria amb el manifest que van fer i van difondre des de la Cooperativa la Murga, en què defensen que la millor política social i cultural és la renda bàsica universal incondicional.

Què pot oferir l'art al nou escenari?

Depèn del que s'entengui per art, perquè sabem que tampoc hi ha un consens sobre el seu significat. Jo em sento més a prop dels teòrics que consideren la pràctica artística com una pràctica anticultural, que qüestiona la cultura i les seves convencions i conviccions, per això es diu que transforma o pot transformar i, des d'aquest punt de vista, la funció de l'art no canvia depenent dels canvis a l'escenari, és la mateixa. Però soc conscient que, majoritàriament, l'art s'entén com un suport estètic, moral i emocional de diferents tipus de poders. Aquest seria un art més aviat conservador, no en el sentit polític del terme, sinó en el sentit que intenta preservar i potenciar determinats valors comunitaris, que poden ser valors progressistes. S'assembla bastant a la propaganda però, en lloc de marques, mercaderies o productes, es publiciten valors, encara que sigui el valor de l'art. L'art que a mi m'interessa, a partir de la llibertat que fonamenta l'exercici creatiu, és el que em sembla que pot aportar la possibilitat de fer-nos noves preguntes, preguntes que fins ara ens han semblat inimaginables i que podrien desafiar la monopolització de la descripció del món que tenim interioritzada culturalment.

I el que tampoc sé si pot (o si vol) canviar és el sistema de l'art. Li he sentit dir que el format exposició la destrempa força. Quin seria el model ideal per presentar els seus treballs?

El format expositiu em desmotiva una mica, sí. El cub blanc pot ser molt blanc i al mateix temps pot estar carregat de pressuposicions. Serà blanc, però blanc no vol dir neutre o pur. Sabem quin és l'origen dels museus, l'exhibició d'objectes de valor i, de moment, no han aconseguit desprendre-se'n. Els meus treballs estan molt lligats a la meva experiència, a la meva pràctica vital, per dir-ho d'alguna forma, i molt sovint es fa difícil representar-la: crear un objecte autònom respecte a l'experiència viscuda, no mostrar només una representació. Segueixo aprenent a fer-ho, i m'imagino que aquest aprenentatge no acabarà mai. No tinc clar quin seria el model ideal de presentació, com dius. Potser xerrar sobre l'obra, explicar com va anar tot el procés i mostrar alguns dels rastres que ha deixat. O utilitzar el cub blanc però anant més enllà de la contemplació. Aquesta és una altra línia de treball que he posat en pràctica en alguns dels darrers projectes i amb la qual em sento molt més còmoda. En una entrevista, quan li van preguntar per la seva obra, Foucault va contestar que no havia escrit cap llibre sense que patís, en alguna mesura, una experiència personal directa, i que aquesta experiència, d'alguna forma, l'obligava a prendre el camí cap a una transformació. Aleshores, continuava dient que la seva feina consistia a fer que aquest camí no només fos accessible per a ell, sinó aconseguir que també ho fos per als altres, per als lectors. En el meu treball funciono de forma semblant. En totes les meves obres he viscut una experiència que m'ha determinat uns canvis, una transformació, i el que intento en formalitzar-les és que aquesta experiència també es faci accessible als altres, i que després cadascú en faci el que vulgui, o el que pugui. S'entén per què la representació per a mi queda fora del camp de joc? M'imagino que d'aquí també prové la meva incomoditat i, a vegades, poca traça amb el format expositiu convencional.

Tem que les condicions laborals dels artistes empitjorin?

La professió d'artista és una professió estranya, endèmicament precària. Hi ha poca demanda, molta competència i, sobretot, un component romàntic en la seva concepció que facilita l'explotació i l'autoexplotació. Però el que m'agradaria portar a debat és que crec que si canviéssim alguns paràmetres assumits les condicions laborals de l'artista podrien millorar. Fa poc vaig preparar una

conferència per al Seminario Internacional Prekariart de Bilbao que es titula El artista y el frutero , on intento abordar-ho. Per fer-ne cinc cèntims, parlo que potser els artistes equivoquem el nostre objecte públic a l'hora d'intentar establir un estatut professional que ens satisfés mínimament.

L'Ajuntament de Figueres va censurar fa cinc anys l'acció que plantejava amb Levi Orta per al festival Ingràvid, un cotxe decorat amb motius franquistes. Finalment, ha circulat pels carrers de Lleida en el marc de l'exposició de la col·lecció de Tatxo Benet a La Panera. Parlem molt de censura, però i l'autocensura, l'ha normalitzat el món de l'art?

Ui, que difícil. A veure... Què s'entén popularment per censura? Un poder considera que s'ha d'enretirar quelcom determinat de l'espai públic, o que no hi ha d'arribar mai. Això és el que va passar a Figueres. Des de l'Ajuntament (un poder, concretament el de l'alcaldesa) es va considerar que aquella obra no tenia cabuda a l'espai públic que es trobava sota el seu domini. Igualment, sabem que l'encàrrec forma part de les indústries culturals. Jo rebo encàrrecs més o menys oberts per part d'institucions o comissaris. Els he de rebutjar si no m'asseguren llibertat total? Crec que no. S'ha de negociar, posar límits. Posaré un exemple. Si una institució em contracta perquè faci un treball sobre la comunitat, i la proposta que els faig, pel motiu que sigui, no la consideren adequada a la imatge de comunitat que tenien al pensament i em demanen que els faci una altra proposta, es tractaria de censura? M'estarien censurant? La institució té el poder i la meva subsistència depèn de les seves demandes. Els hauria de dir "o aquesta o res" i quedar-me sense feina? És la feina de l'artista una mena d'escola de martirologia? Quan es pot, s'ha de negociar. I quan no es pot, s'ha d'intentar incorporar aquesta impossibilitat a l'obra. Per aquest motiu, les institucions i el seu funcionament, molt sovint, acaben formant part de les meves obres, són un element més que entra en joc. El que vull dir és que em sembla que hi ha moltes més pràctiques censorses a part de les que habitualment surten a la llum, que acostumen a ser només les explícites.

Les represàlies als treballadors de la cultura aniran en augment?

Sí, en la mateixa proporció que augmenten els deliris de veritat, ja sigui per part del poder o de diferents comunitats. Aquest fet no és nou. Quan vaig fer els projectes sobre el sistema financer ja em van arribar amenaces. D'això fa deu anys, i veiem que aquesta pràctica va en augment. No són pocs els creadors i les creadores que s'enfronten a aquestes conseqüències per fer la seva feina, però també afecta qualsevol persona amb presència o projecció pública. L'ull inquisidor domina l'espai públic, ens trobem en un moment en què l'escrutini dels significants emprats a les xarxes socials creix exponencialment...

Què vol dir art polític? No és una etiqueta massa ambigua? Vull dir: hi ha algun art innocu, inclòs el decoratiu? A més, dins el calaix d'art polític s'hi posa de tot: un art polític de fireta, un art polític que espectacularitza el dolor aliè...

Tot l'art és polític. Encara més: tot el que passa a l'espai públic és polític, inclús la intimitat és política, implica un posicionament ètic, es posa en joc políticament. L'ésser humà ha de pensar com relacionar-se amb l'entorn per poder existir, per això crec que tenim una existència política, hem de pensar la nostra forma de viure, construir una ètica. Però aquesta vida política no necessàriament ha de tenir cap mena de relació amb partits polítics, ideologies o comunitats, es tracta més aviat d'una

problematització de l'existència, d'un qüestionament ètic. Trobo que és important diferenciar ètica de moral. La moral sempre és col·lectiva, et ve donada, forma part de l'esfera del dogma. En canvi l'ètica sempre és personal, cadascú s'ha de construir la seva, ja que és l'única manera de poder-te'n responsabilitzar, si no ens trobem a l'esfera de la moral i l'obediència. L'ètica és a la moral el que l'art és a la cultura.

En quin projecte treballa actualment?

Tinc diferents projectes. N'estic preparant un de nou per al Festival Escena Poblenu. Vaja, estic ja amb el segon projecte per a aquest festival, ja que el que tenia concebut i tancat, i que es deia Un evento público, va caure fa dues setmanes. Havia establert una col·laboració amb un servei dels que ofereix el Ministeri de Defensa, hi venien amb molta il·lusió, però la Jefatura del Estado fa pocs dies em va comunicar que se suspenia "hasta nueva orden". També van anul·lar el que tenien previst per al 12 d'octubre. Aquell dia ho van anul·lar tot, per la situació de la pandèmia, i jo em vaig quedar sense obra. Així que estic amb el pla B, al cent per cent. Té a veure amb l'aclamació, com t'he comentat abans. També continuo repensant la qüestió de la identitat nacional, i alhora les de gènere. Com pot sospitar qualsevol que conegui la meua feina, les classificacions identitàries em semblen urgents de superar. En aquest sentit, estic treballant amb vista a la meua participació a la biennial Momentum de Noruega. D'aquí a un mes inauguro a Berlín un projecte que vaig fer durant el confinament, en relació amb les cures, però no des de la perspectiva dominant en el discurs actual. Tinc diverses idees al cap, però per resumir diria que el que totes tenen en comú és que analitzen l'Estat i que qüestionen els pilars i les creences que aquest necessita per sostenir-se.

Parli'ns d'aquest projecte que farà al Festival Escena Poblenu aquest dissabte (al pati de Can Framis, 11.30 h).

És un tema delicat, perquè molta gent s'hi va implicar molt: els aplaudiments durant el confinament. A mi em xocava moltíssim que enmig de tot el que estava passant l'única reacció pública de la gent fos sortir a aclamar. També em preguntava si els aplaudiments eren un tema de classe social. En teoria s'aplaudia els sanitaris, però a mi sempre em feia la sensació que s'estaven aplaudint a ells mateixos. Alguna cosa d'això veig també en els aplaudiments en general. Tenim tan interioritzat el tema de l'aclamació que es fa molt difícil saber què hi ha al darrere. Per què els déus necessiten tant l'aclamació, ja sigui explícita o en forma de sacrifici? Quina és la relació entre l'aclamació i el poder? I entre l'aclamació i el poble? D'això va. La peça es titula La veu del poble i és molt senzilla: he convidat els veïns del Poblenu a fer l'aplaudiment més llarg de l'Estat. El rècord ara el té el Teatro Real de Madrid i és de 30 minuts. L'espectacle serà més el que passi fora de l'escenari que no pas a sobre.

Sintonitza amb l'escena artística de Barcelona?

Em sento propera a companyes i companys que formen part de l'escena de Barcelona, sí, igual que de la de Madrid i de la de l'Havana.

-Feminismes-

Núria Güell va irrompre a l'escena artística a principi dels 2000 amb una proposta d'art combatiu amb l'"statu quo" i de responsabilitat amb les persones que el poder margina sistemàticament, entre aquestes les dones. Alguns dels seus treballs més recents formen part de l'exposició 'Ella, l'ull, el dit, la mà', a cura d'Alexandra Laudo, que presenta la galeria ADN de Barcelona (fins al 14 de novembre). Güell hi exposa amb molt bona companyia. María María Acha-Kutscher i Margaret Harrison són les altres dues veus artístiques que Laudo ha escollit per teixir un relat de militància feminista.

Semíramis González
Comisaria y crítica de arte

BLOGS

El patriarcado tiene a Dios de su parte

'Una película de Dios' es un trabajo directo, que apela a la viscera, que atraviesa nuestro privilegio y nos incomoda cuando lo vemos desde la comodidad de nuestro sofá.

14/06/2020 10:10 CEST | **Actualizado** Hace 4 horas

CORTESÍA DE LA ARTISTA.

Un momento del proceso de trabajo.

Con una frase tan categórica hace Kate Millett, en su libro *Política sexual* (1970), un análisis de cómo la religión ha sido también un colaborador ideológico para la construcción de los roles y estereotipos de género a lo largo de la historia. “La religión y la ética patriarcales tienden a confundir a la mujer con el sexo, como si todo el peso de la carga y del estigma que asignan a este recayese únicamente sobre ella”, señala Millett.

La idea misma de la religión y su construcción del mundo (más allá solamente de la religión católica, incluso los mitos clásicos) han contribuido a construir la idea de un rol dual de la mujer, o bien como santa o como puta, como pecadora o virginal. Una descripción binaria, y condenatoria en cualquier caso, que va desde la Pandora del mito griego a la Eva del Génesis.

La artista Nuria Güell (Vidreras, Girona, 1981) ha trabajado en distintos de sus proyectos con este cuestionamiento de cómo, aún hoy, corporalizamos estos estereotipos y condicionan la vida que las mujeres vivimos, en cualquier parte del mundo. Güell va incluso más allá, lo hizo en *La feria de las flores* (2017), un proyecto en el que las menores explotadas sexualmente en Colombia hacían una relectura de las obras del pintor Fernando Botero en el Museo de Antioquía.